

PIÁR FUTÁR

„AZ ELMŰLT SZÁZADOK
ÖRÖKSÉGÉT A JELEN
ÉS A JÖVŐ VISZONYAI
KÖZT AKARJUK
ÚJRAÉRTELMEZNI.”

JELENITS ISTVÁN SP

SZEGEDEN IS IGEN A SZEBBIK NEMRE

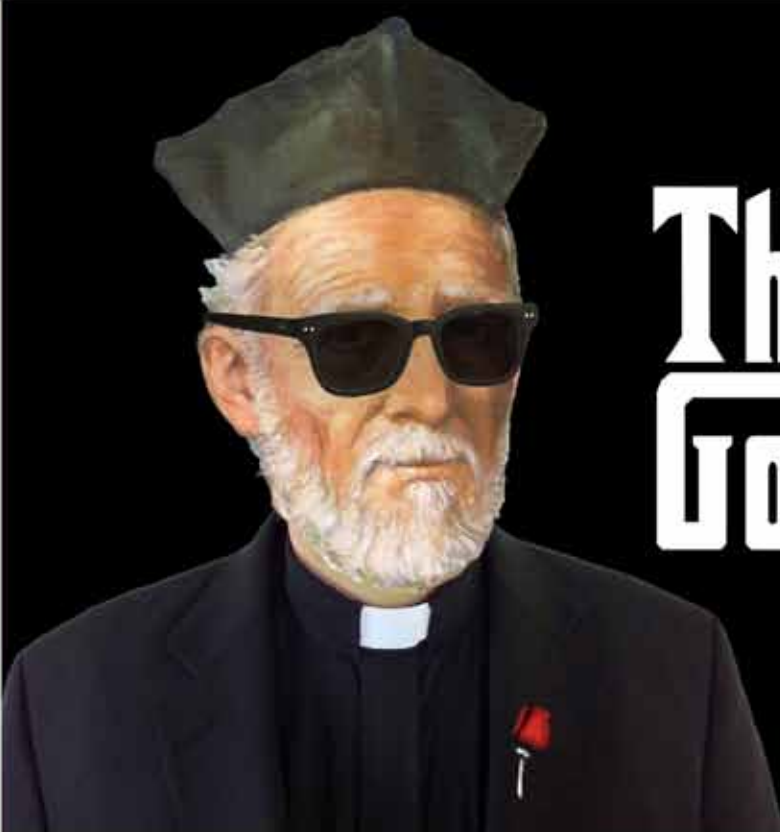
Gyertya gyulladt,
 tűzhelyünkben
 pattogott a láng
 És bezúzott
 ablakunkra
 papírt tett apánk.
 Gyertyafényben
 vígan ültünk,
 míg a krumpli főtt
 S hahotázva
 elfeküdtünk,
 ha egy tank
 belőtt.

(Cseh Tamás: Gyerekdal)

1956:56

Latuae seleyu 3 untruchel **Sermo sup septuagesimam.**
 me vogmuc. ysa pur et chomuv uogmuc. Denyi mlouffben
 terumteve deye miv isemnicur ad amur et odurra vola neka
 paradysumit hayoa. Et moni paradysumben uolov gumlacur
 munda neki elme. Heon rilurta wr ig fa gumke tvl. Ge
 munda neki merer nu eneye. ysa ki nopun ancil oz gumil
 tvl. haladec halatal holy. Hadlana chotar terumteve iten
 tvl. ge fideve. Cngede urdung untruvine. et evec oz taluvr
 gumilrvl. et oz gumilben halatur evec. Et oz gumilnee vyl
 keferuv uola vye. hug turchucur mige 3 oozria vola.
 Nam heon muga nec. ge mend w fvaner halatur evec.
 Horogu vev iten. et veteve wr et mmeas vilagbele. et levn
 haladec et puculnee feze. et mend w nemenee. Kic ozve.
 miv vogmuc. Hug et riv Latuae 3 untruchel. ita et num
 33 ember mulchoria et vermit. ysa mend oz chuz tarov
 vogmuc. Vimaggue urone iten kegimur ex leuc ert. hug
 vrogosun w neki. et kegiggen. et bulfassa mend w buner.
 Vimaggue fien achfen mariat. et bovduug michael archangele.
 et mend ang **deur.** hug umaggonoe ererte. Et umaggue
 fient perer uror. kanez odur horoin ovdonia. et keame.
 hug ovga mend w buner. Et vimaggue mend 3 emucur.
 hug legonec neki seged urone scue deur. hug iten 1 v ut
 madlaguema bulfassa w buner. Et 3 oboducha wr urdung
 ideruv tvl. et pucul kan ozvra tvl. et vez esse wr paradysu
 angulmabel. et oggun neki munde uruzagbele uror. et
 mend wvben rezet. Et keallatue urone huz elurimul. art.
Serrelmel brarym umaggue ^{omuc} et segeu ember lilki ert.
 kic vr et nopun et homul vilag tannucebelevl ment.
 kanez et nopun refter tamerive. hug ur urv kegimibel

NOVEMBER 2.
HALOTTAK NAPJA

**The
 Good father**

bolt.piarista.hu

A CSENDES DON

Kiteljesülőben

Személyes életünkben, felnőtt emberként rendre fölteszszük magunknak a kérdést: a helyemen vagyok-e; alakulnom, alakítanom kell-e magamon ahhoz, hogy előrébb jussak önmagam fejlesztésében?

A tavalyi évben úgy éreztük, el kell gondolkoznunk intézményi szinten is mindezen. Munkatársainkkal, a szülői fórumokkal és a Tartományfőnökséggel közösen jelöltük ki azt az utat, amin a következő években járni szeretnénk. Útjelzőnk több is akadt. Kézenfekvő viszonyítási pont természetesen a köznevelési törvény bevezetése, de sokkal fontosabb ennél, hogy az elmúlt évek tapasztalatait szerettük volna összefűzni rendalapítónk karizmájával.

A koedukáció bevezetése, a további lépések megtétele a minőségi oktatás felé csupán részét képezik annak a folyamatnak, hogy próbáljuk kiteljesíteni piarista jelenlétünket Szegeden.

A célok az új keretek között sem változnak: mi, piaristák (szerzetesek és világiak együttműködésében) arra törekszünk, hogy önmagunkat és egész intézményrendszerünket – templom, iskola és diákothon közösségében – a teljes ember nevelésének szolgálatába állítsuk. Ez a legfőbb érték, amire építve várjuk a jövőben a hozzánk forduló családokat.

Papp Attila igazgató

A 2013-2014. TANÉVTŐL INDULÓ KÉPZÉSEINK

Nyílt napok:

2012. november 10. 16.00,
2013. február 12. 17.00

HAT ÉVFOLYAMOS, KOEDUKÁLT, TERMÉSZETTUDOMÁNYOS ORIENTÁCIÓJÚ KÉPZÉS (01 KÓD, 30 FŐ)

A helyi tanterv az általános keret-tantervre épül.

A 7. és 8. évfolyamon emelt óraszámú, emelt szintű képzés matematikából.

A 7. és 8. évfolyamon természettudományos laborgyakorlatok.

A 7. évfolyamtól emelt szintű nyelvi oktatás. A tanulmányi területen oktatott idegen nyelvek: angol, német, latin, olasz.

Az első évben heti egy órában, osztott csoportban, tanulásmódszertan órán segítünk diákjainknak a tanulás helyes módszereinek elsajátításában.

A 9. és 10. évfolyamon öt képességet területen választható emelt óraszámú képzés (matematika, fizika, biológia, kémia, történelem).

A 11. és 12. évfolyamon fakultációs keretek között emelt szintű érettségire felkészítés.

Csoportbontásban oktatjuk a magyar nyelv, idegen nyelv, informatika, művészeti tárgyakat.

Diákjaink heti két órában, az órarendbe illesztve hittant tanulnak.

Jól felszerelt szaktantermek és laborok biológia, fizika, informatika, kémia tantárgyak oktatásának eszközei.

A nyolcadik évfolyam befejezése után diákjaink a helyi tantervben meghatározott módon, felvételi vizsga nélkül lépnek a kilencedik évfolyamra.

NÉGY ÉVFOLYAMOS, KOEDUKÁLT, ÁLTALÁNOS KÉPZÉS (02 KÓD, 30 FŐ)

A helyi tanterv az általános keret-tantervre épül.

A 9. és 10. évfolyamon választható természettudományi vagy történelem orientáció, tehetséggondozás.

A 11. és 12. évfolyamon fakultációs keretek között emelt szintű érettségire felkészítés.

Csoportbontásban oktatjuk az idegen nyelv, informatika és a művészeti tárgyakat.

A tanulmányi területen oktatott idegen nyelvek: angol, német, latin, olasz.

Diákjaink heti két órában, az órarendbe illesztve hittant tanulnak.

Jól felszerelt szaktantermek és laborok biológia, fizika, informatika, kémia tantárgyak oktatásának eszközei.

A felvételi vizsgán a részképességi zavarokban szenvedő diákok esélyegyenlőségét a tanuló és a szülő előzetes jelzése alapján biztosítjuk.

Ennek figyelembe vételéhez írásbeli szakértői vélemény csatolása szükséges.

NÉGY ÉVFOLYAMOS, KOEDUKÁLT, SPORTTAGOZATOS KÉPZÉS (03 KÓD, 30 FŐ)

A helyi tanterv az általános keret-tantervre épül.

A sporttagozat olyan osztálytípus, amely sportoló, élsportoló gyerekek, fiatalok nevelését, oktatását vállalja fel, ill. a különböző sportágak alapismereteinek közvetítésén keresztül segít a gyermek alkati és pszichikai tulajdonságainak legjobban megfelelő sportágválasztásban, ha még nem találta meg a képességeinek megfelelő sportágát.

Csoportbontásban oktatjuk az idegen nyelv, informatika és a

művészeti tárgyakat. A csoportbontásban történő testnevelés oktatás a magasabb szintű fizikai terhelést biztosítja, amely feltétele a kiemelkedő eredmények elérésének a különböző sportágakban. A tanulmányi területen oktatott idegen nyelvek: angol, német, latin, olasz.

Diákjaink heti két órában, az órarendbe illesztve hittant tanulnak.

A 11. és 12. évfolyamon fakultációs keretek között folyik az emelt szintű érettségire felkészítés. A testnevelés gyakorlati fakultáció a tanulókat emelt szintű testnevelés-érettségire készíti fel, amelyhez az alapokat a csoportbontásban történő magasabb szintű testnevelés órákon kapják meg.

Képzésünket segíti a nemzetközi méretű és jól felszerelt tornaterem, valamint az udvaron lévő rekortán futópálya (négy sáv, 200 méteres körpálya), melyet egy ugyancsak négy sávú 110 méteres egyenes, és egy távolugró pálya egészít ki).

Élsportolói cím elnyerése után mentor segíti a tanulás és az élsport összehangolását.

Képzésünk sajátossága a sporttagozatos testnevelés tanterv és a válogatott sportolók kiemelt támogatása, mely a szegei sportegyesületekkel együttműködve valósul meg.

A felvételi vizsgán a részképességi zavarokban szenvedő diákok esélyegyenlőségét a tanuló és a szülő előzetes jelzése alapján biztosítjuk.

Ennek figyelembe vételéhez írásbeli szakértői vélemény csatolása szükséges.

FELVÉTELI KÖVETELMÉNYEK:

A felvételi kérelmekről a tanulmányi eredmények és a központi

írásbeli vizsga eredményei alapján döntünk. Emellett a sporttagozatos osztállyal figyelembe vesszük az alkalmassági vizsga eredményét is.

Az alkalmassági vizsga hét eleméből áll: 30 m-es futás szabályos térdelőrajttal, 1000 m futás, helyből távolugrás, kislabdahajítás, tornagyakorlat: mérlegállás, gurulóátfordulás előre, hátra, tarkóállás, szlalom labdavezetés, kötél- vagy rúdmaszás.

A szóbeli beszélgetés keretében fölmerjük a jelentkezők és családjuk nyitottságát értékeinkre. A beszélgetés nem szaktárgyi jellegű, egy adott, ismeretlen szöveg alapján értékeljük a jelentkező szövegértési, kommunikációs, tanulási képességeit, valamint hitbeli jártasságát.

A FELVÉTELI VIZSGÁK IDŐPONTJAI:
Írásbeli: 2013. január 18. 14.00 (hat évfolyamos) 2013. január 19. 10.00 (négy évfolyamos)

A szóbeli meghallgatás ideje:
2013. március 1. 15.00, március 2. 9.00, március 5. 15.00

IDEGENNYELV-OKTATÁS: angol, német, latin, olasz

KOLLÉGIUMI ELHELYEZÉS

MŰVÉSZETI ISKOLÁNK (Piarista Mester Tanoda) tagozatai: fotó-videó, grafika, szobrászat, zongora, gordonka, furulya, gitár, orgona, népi ének, társastánc, színművészet, drámajáték, mozgásszínház, népi hangszerek.

VALAMENNYI KÉPZÉSÜNKRE LÁNYOK JELENTKEZÉSÉT IS VÁRJUK!

A kettőszázötvenedik

A szegedi Fogadalmi Templomban Veni Sanctével kezdte jubileumi, 250. tanévét a Dugonics András Piarista Gimnázium szeptember 2-án, vasárnap. Az ünnepi szentmisét Kiss-Rigó László szegedcsanádi megyés püspök celebrálta, majd az Aradi vértanúk terén, az egykori iskolaépületnél beszédet mondott Szabó Gábor, a Szegedi Tudományegyetem rektora és Labancz Zsolt tartományfőnök, aki emléktáblát is szentelt.

Diákok, tanárok, szerzetesek, szülők és vendégek gyűltek össze több ezren a szegedi dómban a 250. tanévnyitó szentmise, a Veni Sancte alkalmával. Kiss-Rigó László megyés püspök a gimnázium közösségéért ajánlotta fel a szentmisét, és hálát adott mindazokért, akik az elmúlt 250 évben segítették az iskola működését. – A keresztény iskolákban nemcsak oktatnak, hanem nevelnek is. A nevelés pedig nem korlátokat jelent, hanem az igazi szabadság tudatosítását és jó irányban való megélését – fogalmazott prédikációjában a püspök, aki azt kívánta az új tanévet megkezdő 318 diáknak, hogy mind a tudományokban, mind az emberi értékekben gazdagodjanak.

Nagyon sok minden összeköti a piarista iskolát a Szegedi Tudományegyetemmel – vélekedett Szabó Gábor rektor. Az universitas vezetője az Aradi vértanúk terén, az egykori iskolaépület – a mai Természettudományi és Informatikai Kar – előtt mondott beszédet. Emlékeztetett azokra a személyekre, akik a gimnázium tanulói voltak, majd az egyetem professzorai lettek. A bölcsészettudomány területéről Bibó Istvánt, Baróti Dezsőt, Bálint Sándort, a természettudományok területéről Straub F. Brúnót, Grasselly Gyulát, Solymosi Frigyeszt és Ferenczy Lajost említette. Azt mondta, az ember akkor jár jól, ha erős középiskolába jár. Szabó Gábor fontosnak tartja, hogy az egyetem és a középiskola összekapcsolódjon.

– Úgy gondolom, hogy az összefonódásra most is szükség van, és talán

éppen ez az intézmény az, amelyik erre egy örök időkre tanúságu szolgáló példát állított. Sík Sándor piarista professzorként mindkét intézményt szolgálta, méghozzá nem is akárhogyan – szölte a rektor, majd „a fiatalabb nagy testvér nevében” sok sikert kívánt a következő 250 tanévre.

Labancz Zsolt tartományfőnök rámutatott, a piarista rend szabályzata, más néven konstitúciója nagyon általában jellemzi Kalazanci Szent Józsefet, amikor így ír: „signorum sui temporis felix interpretis”, vagyis saját korában az idők jeleinek szerencsés értelmezője. – Azt állítja ezzel szabályzatunk, hogy Kalazancius ügyesen látta meg saját korának, az őt körülvevő társadalomnak a szükségleteit, s aztán párbeszédbe lépve ezzel a hiánnyal, társadalmi szükséglettel, találón választ is tudott adni. Rendalapítónk az utcán csavargó, a társadalom permére sodródott gyerekekkel találkozott, közvetlenül rajtuk akart segíteni, de általuk kora egész társadalmának visszasságára tapintott rá – hallottuk Labancz Zsolttól. Kiemelte, hogy sok város iskoláztatása a piaristákkal indult.

– A piarista iskola országunk és Szeged oktatási palettáján nem egy szeretne lenni a többi oktatási intézmény között. Mi nem elégszünk meg azzal, hogy eleget téve a köznevelési törvénynek, egy többé-kevésbé jól működő iskola legyünk. Olyasmit tűzünk a zászlónkra, amit úgy hiszem, a többi iskola is valójában óhajt: diákjainak a kibontakozását segíteni – mondta, és hozzátette, hogy a mai zűrzavaros, átalakulóban lévő világban a piarista iskola különösen fontosnak tartja a személy közép-pontba állítását. A valós közösség igénye és a Jézus Krisztusban való kibontakozás mellett érvelt. A tartományfőnök végül azt kívánta, hogy a 250 éves hagyomány ne nyomasztó teher legyen, hanem olyan örökség, amely erőt és tartást ad. Az emléktábla-avatáson a gimnázium népzenei kamaraműhelye is fellépett.

Vida-Szűcs Imre
őregdiák – 2008. Horváth T.

A cikk megjelent a Piaristák MA 2012/3. számában is.

Piarista időszámítás

A szegedi piarista iskola történetének időszámítása többfajta kezdettel is számol.

Szeged Szabad Királyi Város a kiváltságai megerősítése (1719. május 21.) után egyik első lépéseként a piarista renddel kötött szerződést augusztus 5-én. A csanádi püspök szeretne volna, ha az egyházmegye székhelye e település lett volna, ezért lassan járult hozzá a város szabad plébánosválasztási jogának gyakorlásához. III. Károly király 1720. február 27-én hagyta jóvá a szerződést, írta alá az alapítólevelet. Az alapítás óta 292 év telt el.

Már ebben az évben átvette az egyetlen szegedi plébániát Kovácsovics Pál, Domján és Orbán atya. Még az ideiglenes iskolaépületet is nehezen tudta biztosítani a városvezetés, a tanítás 1721 októberében indult el két osztállyal, 110 tanulóval. A szegedi piarista oktatás kezdetének 290. évfordulóját ünnepeltük a tavalyi tanévben.

A kegyesrendiek vezetése alatt álló Szegedi Városi Róm. Kat. Dugonics András Gimnáziumot 1948-ban államosították, csak egy piarista szerzetes, Kovács Mihály hittanár maradt a tanterületben. 1949-ben jogutód nélkül megszüntették az évszázados múltú visszatekintő intézményt.

1991. augusztus 25-én, Kalazancius ünnepén ismét Veni Sanctéra gyűltek össze a felsővárosi templomban a Piarista Rend Magyar Tartománya által újraalapított iskola növénykei és tanárai, valamint a támogatók, egykori öregdiákok. Ekkora már nemcsak az időszámítás kezdetének pontos éve (1720 vagy 1721) különböző időpontban értelmezhető, hanem a tanévek száma is. Az újralapítás 20. évfordulójára emlékeztünk az előző tanév kezdetén és a patrocíniumon.

A 2012-2013-as tanév a 250., mert a folyamatos iskolatörténet jogutóddal 1949-ig tartott, majd 1991 után folytatódott.

Jellegzetes kelet-európai skizofrén állapot, hogy a hagyományban törésvonalak húzódnak, a jelen nemzedéken múlik, hogy mennyit vállal fel múltjából, a 250. vagy a 21. tanévet.

Károlyi Attila igazgatóhelyettes

PiKK-pakk

I dén októbertől új formában folytatódik a Piarista Közösségi Központ tevékenysége, ahová várjuk a szülők elképzeléseit, programajánlatait, amelyek gyermekeik számára hasznosak lehetnek. A diákok mellett szülőknél szóló programokat is várunk, azt szeretnénk, ha a közösségi központban színes közösségi élet valósulna meg.

A Piarista Közösségi Központ a tornaterem végében található, és két helyiséggel rendelkezik. Klubhelyiségünkben megvalósulhatnak különböző kompetenciafejlesztő foglalkozások, közösségi

összejövetelek. A terem technikailag jól felszerelt: internet, projektor, LCD tévé áll a rendelkezésünkre. A diákok szabadidős újságokat és folyóiratokat is olvashatnak. A másik helyiség egy gyermekeknek kialakított, jól felszerelt játéktér is, ahová kisgyermekes anyukák nyugodtan hozhatják gyermekeiket, esetleg még gyermekfelügyelet is megvalósítható, miközben ők egy közösségi rendezvényen vesznek részt. A közösségi központ környékén pedig készségfejlesztő játszótér található, melyet szívesen használnak az idősebb és fiatalabb diákok egyaránt.

Programjaink:

- Grafika és festészet
- Kézművesség
- Fotó- és filmklub
- Vállalkozási ismeretek
- Disputa kör (vitakultúra-fejlesztő tréning)
- Színjátszó kör
- Művészetterápiás önismereti kör
- Családi életre nevelés
- Életmód klub ételallergiás fiataloknak

Kérjük, ajánlja gyermeke figyelmébe az itt található programok egyikét, vagy ha egyéb ötlete van, forduljon hozzánk!

Munkatársak:

Kósa Lászlóné Tóth Krisztina magyar szakos bölcsész és egészségfejlesztő mentálhigiénikus
Kerekes Gellért történelem szakos bölcsész, piarista öregdiák

Elérhetőségeink:

E-mail:

pikkinfopont@gmail.com

Facebook:

<http://www.facebook.com/pages/PiKK-Piarista-Közösségi-Központ/>

D.Ö.K.

G özerővel megkezdte idei működését is a DÖK. Több testületi és vezetőségi gyűlésen vagyunk túl, melyeken elvégeztük a szükséges teendőket, hogy idén is az érdekeikben tudjunk járni. A munkacsoportokat átszerveztük, új alelnökünk pedig Oláh Bálint lett, aki a munkámban fog segíteni nekem, a képviselők pedig máris új ötletekkel bombáznak. Az idei év elején tehát minden adott, hogy még aktívabbak legyünk a tavalyi évnél, s újdonságokkal lépünk elő.

Szebellédi Mátyás,
a DÖK elnöke

Kutatók éjszakája

Szeptember 28-án Tózsér tanár úr vezetésével iskolánkból 20 diák vett részt a kutatók éjszakáján, a Szegedi Tudományegyetem földrajz tanszékein. Többnyire Szeged környéki témájú előadások hangzottak el. Érdekes volt egy kis betekintést nyerni Szeged és környéke földtörténeti korszakaiba. Megtudtuk, hogy a város alatt 5000 méter mélységben hegycsúcsok húzódnak, közülük néhány vulkanikus. Az egyik előadó hazánk vízkészletéről tartott beszámolót. Az előadás színvonalát a vízkóstolás emelte. Két videón keresztül megtudtuk, hogyan bányásszák a barnakőszén és a mangánt a Dunántúli-középhegységben. A filmrészletek után meghallgattuk a Homokok közelről és az Ásvány vagy kőzet című előadásokat. Az utolsó programunk keretében a lumineszcens kormeghatározás módszerét ismertük meg. Ezen az előadáson megtudtuk, hogyan határozzák meg a kerámia kiegészésének idejét, és azt, hogy mikor ért egy kvarckristályt utoljára napfény. A programok 11 előtt valamivel értek véget, a 20 főből már csak heten maradtunk.

Józsa Levente – Ritka József 8. a

SZMK

I smét eltelt egy év. Várakozással töltötte el a tanév kezdete a szülőket is, hiszen tavaly sikeresen kezdete meg működését a Szülői Munkaközösség (SZMK). Megtörtént az első, alakuló találkozó is, ahol Jusztinné Nedelkovic Aliz és Szásziné Fehérvári Anikó vezetésével máris munkához láttunk.

Ebben a tanévben szeretnénk bevonnai az új osztályokban is a szülőket az iskolai programok szervezésébe. Természetesen a tavalyi alapítványi bál szervezésében és megvalósításában ismét felajánljuk segítségünket.

Remélhetőleg sok támogatót kapunk, és további ötletekkel gazdagíthatjuk az iskolát.

Atlasz Henrik,
a SZMK elnöke

Bölcsek Tanácsa

K ét ülést tartott a Bölcsek Tanácsa szeptember 27-én és október 11-én. A Bölcsek Tanácsának tagjai azok a szülők, akiknek legalább egy gyermeke érettségizett az iskolánkban. A szülői munkaközösség mellett tevékenykednek. A struktúraváltást és a 250. tanév terveit véleményezték, a partneri együttgondolkodás a piarista iskola küldetéséről szólt.

Károlyi Attila igh.

ŐSZI SZÜNETHET

2012. 10. 28. –
2012. 11. 04.

80 ÉVE NINCS KLEBELSBERG

„A szülők közönsége látja, hogy minő munka folyik az iskolákban, s hogy a tanítás sikeres lehessen, a szó szoros értelmében minden nap együtt kell működni az iskolával, hogy a magyar szülő szeresse a magyar iskolát, hogy bízhatson benne.”

Marius Hegyéről...

Szeptember végén – 28-án – a vándormadarakkal együtt én is délebbre költöztem: Rómába, hogy tizenketted-magammal részt vegyek egy háromnapos képzésen, amelyen jelenlegi vagy majdani piarista rendi növendéknevelők (gyöngébbek kedvéért: afféle „Jedi-mesterek”) mélyülnek el alaposabban rendünk alapítójának és történetének, múltjának és jelenének ismeretében.

A képzés helye a Monte Marión található „Calasancianum” – egy patinás épület, ami az 1930-as években épült, nemzetközi tanulmányi ház céljaira. Időközben sajnos túl nagy lett a ház, így a zömét egy vállalkozó bérlő, szállodát üzemeltet...

A résztvevők 28-57 év közötti (szélső értékek) piarista szerzetesek, én vagyok a második „legrégebb óta fiatal”... Afrikából (Szenegál, Elefántcsontpart, Kamerun), Ázsiából (Fülöp-szigetek, Indonézia, Vietnám), Amerikából (Mexikó, Kolumbia, Egyesült Államok) és Európából (Magyarország) származnak.

A képzés első hetében a rendalapító életével foglalkoztunk történelmi alappal, saját leveleire és hiteles tanúk beszámolóira, illetve kritikai életrajzokra hagyatkozva. Majd Kalazancius spirituális fejlődéstörténetében, belső útjában mélyedünk el – hogyan ismerte fel Istentől jövő igazi hivatását, a szegény gyerekek hitben és tudományokban való nevelésének feladatát? Ezt további izgalmas témák feldolgozása követi: a rend konstitúciójának

(szabályzatának) mélyebb megismerése, a piarista rendi növendéknevelés alapdokumentumainak taglalása, a rendtörténet áttekintése, a mentori kísérés mibenléte, a rend előtt álló jelenlegi kihívások, a rend egyes nagy területeinek (kontinensek) sajátos helyzete. Az egész képzést – ami december 20-ig tart – ötnapos kalazanciusi lelkigyakorlat koronázza meg.

Az előadások, egyéni elmélyedés és olvasmányok, továbbá csoportos megbeszélések mellett sok minden egyébbe is jut idő. Bejárjuk Kalazancius Rómáját – azokat a helyeket (főleg templomokat), amelyeket gyakran, szinte naponta meglátogatott. Elutazunk ismertebb olaszországi piarista helyszínekre: Campi Salentinába, Pirrotti Szent Pompiliusz (a rend másik nagy szentje) szülőföldjére, Assisibe, Firenzébe és Orvietóba. Néhány alkalommal pápai misén is részt veszünk – pl. október 7-én, a püspöki szinodus megnyitása

alkalmából, majd október 11-én, amikor XVI. Benedek megnyitja a Hit Évét. Ötven évvel ezelőtt kezdődött el ugyanis a II. Vatikáni Zsinat, amelyen az egyház tágabbran nyitotta kapuit a modern világ felé. Ma sem kevésbé időszerű, hogy Krisztus követői, a keresztények párbeszédben álljanak koruk világgal, és hitelesen tegyenek tanúságot kortársaik előtt hívő életükről, Istennel való örömteli kapcsolatukról. Ezért nyilvánította a szentatya az előttünk álló évet olyan időszakká, amelyben saját hitünk elmélyüléséért és az új evangelizációért imádkozhatunk és dolgozhatunk.

A képzés kiváló alkalom arra is, hogy jobban bekapcsolódjam a rend nemzetközi vérkeringésébe – sokat beszélgethetek a világ minden tájáról érkezett piarista testvéreimmel, megismerhetem az ő világukat, örömeiket és gondjaikat – s azt, ahogyan saját környezetükben megélik a kalazanciusi szolgálatot. Annál is inkább fontos ez az ismerkedés, mert a tervek szerint január közepén elutazom a Fülöp-szigetekre, hogy a generális atya szándéka szerint ott végezzek majd rendi növendéknevelő szolgálatot. Manilában kb. 20 különböző ázsiai nemzetbeli fiatal végzi tanulmányait, és készül arra, hogy piarista szerzetesként életre szólóan elköteleződjenek.

Ha sikerül beilleszkednem ebbe a számomra most még ismeretlen világba, és a klímát is kibírom, akkor néhány éven keresztül ezen a munkaterületen végzem majd piarista munkámat.

Czegléd Zsolt SP

„Mennyei Atyám, ma mindazokért a fiatalokért imádkozom hozzád, akik piarista képzési idejüket töltik a rend különféle tartományjaiban. Szeretném eléd hozni s bemutatni neked mindnyájukat, egyenként. Te jobban tudod nálam, mi az, amit megélnék, s mi az, amire kinek-kinek szüksége van. Kérlek, add meg mindnyájuknak, amiről tudod, hogy hasznos hivatásukban való növekedésükhöz, és ahhoz, hogy piarista életükben igazán boldogok lehessenek.

Tedd képessé őket, Atyám, a piarista hivatás kincsének felfedezésére, és arra, hogy olyan értékes gyöngyként vigyázzanak rá, amely mellett minden más jelentéktelennek tűnik. Add, hogy vágyának maradéktalanul követni Jézust, hogy ő életük középpontjává váljon, és az is maradjon örök. Hogy tudják gondolni ezt az első szeretetüket, ezt az okot, amelyből kifolyólag úgy döntöttek – nem kérdések nélkül –, hogy mindent elhagynak az egyetlen igazán szükségesért. Kérlek, add meg nekik, hogy olyan hiteles és lényegre törő piarista tapasztalatra tegyenek szert, amely napról napra erősebbé teszi ezt az első szeretetet, hogy ez váljon az egyetlen szeretetté, olyanná, amely növekszik szegénységben, tisztaságban és engedelmességben megélt életükben. (...) Hálát adok neked, Atyám, értük és egyenként mindnyájukért. És mindazokért, akik majd a te hívasodat követve a piarista rendbe érkeznek. Tedd őket egészen piaristákká. És segíts mindnyájunkat, hogy tudjuk kísérni őket, s így építsük továbbra is a Kegyes Iskolák rendjét, Kalazanci Szent József közösségét. Ámen!”

Pedro Aguado SP generális atya imája 2012. szeptember 26-án, a piarista hivatás évének harmadik imánapján.

Ereklye az oltárban

Idén a szokásosnál ünnepélyesebben ünnepeltük meg templomunk búcsúját. A mise főcelebránsa és szónoka Gyulay Endre püspök atya volt, aki annak idején a telket adományozta, sőt a templom felépítésének költségeit is fedezte. Az alkalmat az is különlegessé tette, hogy az oltárban ereklyét helyeztünk el. Emiatt ritka és szép szertartásokat láthattunk a misében: az oltár megkenése olajjal, égő gyertyák a négy sarkán, felszálló tömjénfüst stb.

Ezzel egy régi hagyományba kapcsolódunk bele. Ugyanis már a 2. századtól szokás volt, hogy – ahol lehetett – az oltárokat vértanúk sírja közelében vagy afölött emelték. Erre emlékezve később kötelezően ereklyét kellett helyezni a mozdíthatatlan (*latinul fixum*) oltárokbá. A II. Vatikáni zsinat óta megszűnt a szabály kötelező jellege, de hagyományként továbbra is fennmaradt a szentek tiszteletének ez a formája.

Templomunk a spanyol polgárháborúban vértanúhalált halt piarista vértanúk titulusára (címére) van szentelve, első-

Alfredo Parte Saínz

a jelenlévők nagy érdeklődéssel hallgattak.

ként a világon. II. János Pál pápa avatta őket boldoggá 1994-ben, életrajzukat iskolánk adta ki 2007-ben *Megtanítanak megbocsátani* címmel. Közülük Alfredo Parte Saínz csontereklyéje került most az oltárba. A relikviát márványlap takarja el, a szabályok szerint „mozdíthatatlannul”. Ez a lap is egy régi, háború előtti, azóta lebontott oltárból származik.

Az ünnepségen jelen volt Ruppert József piarista atya, aki annak idején a vértanúk boldoggá avatásának posztulátora (tisztviselője) volt. Az ebéd elmesélte az ereklye, illetve a márványlap kalandos történetét is, amelyet

Böszörményi Géza SP

Szegei öregdiák örökfogadalma

Szeptember 8-án reggel 7 órakor indultunk a gimnázium elöl. Az iskola mikrobuszával mentünk, hat diák és három tanár: Dékány Zoltán, a 8. osztályfőnöke négy diákkal, Tözsér Pál, a 9. a új osztályfőnöke két diákkal, és Újhelyi Zsigmond tanár úr. Az út nagyon élvezetes volt, jót beszélgettünk. Tözsér tanár úr nagyon jól tudott manőverezni a parkoló autók között, és meg tudta mutatni nekünk a háború utáni pesti piarista gimnáziumot.

9-re oda is értünk a „rég-új” piarista iskolához. Itt találoztunk a többi szegei piarista atyával. A mise csak 10 órakor kezdődött, ezért kaptunk egy fél óra kimenőt.

A 8.a-sok töltöttek már itt egy éjszakát a téli túra keretében, ezért mi ismertük a járást, és nagyon érdekes dolgokat néztünk meg ismét.

A mise nagyon szép volt. Sok piarista összejött: összesen 33 atyát számoltunk össze. Az „ünnepelt” egy szegei piarista öregdiák volt. Valaczk Jánosnak hívják, és történetesen Dékány tanár úr első osztályába járt. Egy szokványos misének indult a szertartás, aztán jött a fogadalomtétel, amit János maga írt meg és olvasott fel. Ezt követően János megkapta a piarista palástot (pallium – a szerk.). Ezek után mindenki agapéra volt

hivatalos. Mi nagyon sokat ettünk, volt étvágyunk, hiszen nekünk ez volt az ebéd, és reggel is korán indultunk. Jánosnak egy perc nyugta nem volt, de szerintem élvezte, hogy az emberek folyamatosan vele akartak fényképezkedni. Keserű György tanár úr segítségével sikerült elcsípnem, és tudtam készíteni vele egy rövid interjút.

Milyen cél vezérelte arra, hogy piarista pap legyél?

Nehéz megmondani a célt, ami vezérelt. Alapvetően az Isten akaratát kerestem, és azt keresem az én életemben, hogy vajon mi a feladatom, mire hív? Ha célt akarok megfogalmazni, akkor az a célom, hogy Isten szolgálatába tudjam állítani az életemet. Amikor elindultam a piarista úton, akkor, ahogy a tartományfőnök úr mondta, egy kalandba vágtam bele, amiben

azt éltem meg az elmúlt hét-nyolc évben, hogy ez egy nekem való út. Az Isten ebben erősített is folyamatosan, és továbbra is azt látom célként magam előtt, hogy ezen az úton járva az Ő szolgálatában legyek.

Sokat segített ebben, hogy Dékány Zoltán tanár úr osztályába járt? Sok élménnyel gazdagodott?

Hálás vagyok Dékány tanár úrnak, mert egy nagyon remek osztályfőnök volt. Na-

gyon jó osztály volt a miénk, és biztos nagyon sokat adott nekem, amikor diákként megtapasztaltam azt a közösséget az osztályban és egyáltalán az iskolában. Más tanárokkal és diákokkal együtt nagyon sokat segített nekem abban, hogy megismerjem a piarista életet, és onnan indultam erre az útra.

Milyen érzés most frissen örökfogadalmas piaristának lenni?

Az elmúlt nyolc év utáni első pár órában most nagyon boldog vagyok. Nagyon úgy érzem, hogy nagyon fontos döntést hoztam az életemben. Jól döntöttem, és szívesen vállalom ezt a döntést. Nagyon jól érzem magam rendtársaim körében, ahonnan nagyon sok szeretetet kapok, és nagyon fontos nekem az a hely, ahol most vagyok. Gödön az emberek, akik körülvesznek engem – diákok, tanárok, rendtársak –, csak megerősítenek abban, hogy a helyemen vagyok.

Milyen célja van a jövőre nézve?

Hát erre a tanévre már megvannak a feladataim. Van egy osztályom, az évfolyamban hittant tanítok, ezenkívül tanulok még a zeneakadémián, és ezek eléggé kitöltik az időmet.

Nagyon szépen köszönöm, hogy szánt rám időt. További szép napot!

Az interjú után visszaindultunk. Hazafelé mi, diákok többnyire aludtunk, de nagyon szép élményekkel tértünk haza.

Novák Ádám 8. a

80 ÉVE NINCS KLEBELSBERG

„A földrajz oktatását kell még megerősíteni, mert újabban éppen a filmvetítés segítségével az egész Föld kerekét olyan közel lehet hozni a hallgatóhoz, mintha egy világ körüli utat tett volna. A modern geográfiai tanítás könyvszerűen közvetít olyan ismereteket, melyeket korábban csak költséges utazások révén lehetett elsajátítani.

Temesvári látogatás

Iskolánk kis küldöttsége részt vett a temesvári – az egykori piarista gimnázium jogutódjaként működő – Gerhardinum Katolikus Liceum Klapka-ünnepségén. Az iskolából a 9. a és 10. a osztályából voltak diákok. 7.15-kor indultunk igazgató úrral és a Mester Tanoda népzenei csapatával kiegészülve. Bő két órás út után szerencsésen megérkeztünk. Nagy szeretettel fogadtak bennünket, minket pedig az iskolába megérkezve jó érzéssel töltött el az a tudat, hogy még amennyire tudják, őrzik magyar identitásukat diákok, tanárok egyaránt.

Az első program egy rendkívüli történelmóra volt, melyet igazgató úr tartott az 1848-49-es szabadságharcról. Ezután Fábry tanár úrral és vendéglátóinkkal gyakoroltuk a Klapka-indulót, hogy a délutáni ünnepségen minden szépen menjen. A harmadik programban bemutattunk: ki honnan származik, és hol lakik. Érdekes volt, hogy szinte alig akadt olyan

szegedi diák, aki itt is született (inkább Erdély, a Partium és a Délvidék került túlsúlyba). Bemutatták az iskolát, amely nagyon nagy (bár jó

táncház, ahol a talpalávalót Fábry tanár úr és csapata biztosította. Szerintem mindenki nagyon élvezte a mulatságot és az ez után következő népdaltanulást.

központi részeit. Ekkora már megkezdődtek a barátkozások vendégek és vendéglátók között, s a séta végére már mindenkinek volt egy-egy társa, akivel beszélgethetett.

Utolsó emlékhelyként megnéztük a református lelkészi hivatal épületét, ahonnan elindultak az 1990-es romániai rendszerváltás eseményei.

A nap végén búcsút vettünk egymástól, és elindultunk Szeged felé. Útközben hazafelé Republicot hallgatva beszéltük meg élményeinket, és osztottuk meg egymással tapasztalatainkat. Miután sikeresen kijutottunk a városból – ami nem volt egyszerű feladat – fél nyolc körül érkez-

tünk meg fáradtan, de tele nagyon jó élményekkel. Szerintem minden diák, aki ott volt velünk, nagyon élvezte a közös programokat, és szeretettel várja temesvári testvéreinket a patrocíniumra.

Pintyi Zoltán 10. a

volna, ha fel tudnák újítani, mert egyébként egy nagyon szép épület). Ebben az iskolában a gyerekek óvodától az érettségiig járhatnak egy közösségbe. Az ovi egy román osztályában Bacsa Ákos osztálytársammal észrevettük, hogy a teremben nemzeti színeinkre voltak festve a bútorok ajtajai. Miután megmutatták az iskolát, kaptunk egy finom ebédet. Ezt követte egy

Rövid pihenés után elmentünk Klapka György emléktáblájához (ugyanis 1848 hőse itt született) megemlékezni a szabadságharcról. A román rendőrök „vigyáztak a rendre”. Nagyon szép volt a koszorúzás, és aki a szívében magyar, az átérezte ennek az eseménynek a súlyát. A megemlékezés után elmentünk közösen a Gerhadium diákjával, és megnéztük Temesvár

Éjjeli őrjárat

Az egyik pénteken szólt Dékány tanár úr, hogy elmehetnénk – a tavalyi kiránduláshoz hasonlóan – egy péntek éjszakai túrára a töltséresre. Rá egy hétre a rókusi pályaudvarról 19:33-kor már indultunk is Algyő felé, ahová 10 perc után megérkeztünk. A gátig jó 30 percet gyalogoltunk. Nem volt nagyon sötét, de azért jól jöttek a zseblámpák. Az algyői kőolajfinomító mögött is elhaladtunk. Először az M43-as autópálya

Móra Ferenc hídjánál álltunk meg pihenni, jóllehet elég jó tempóval jöttünk ideig. Jókat beszélgettünk egymással, a hangulat nagyon jó volt. Tápénál érkeztünk vissza Szegedre. Itt három társunkért eljöttek a szülei, mert messze laknak. 23:45 körül értünk vissza az iskola elé. Nagyon jó hangulatú, szép túrán voltunk ott 18-an osztályfőnökünkkel együtt a 8.a osztályból.

Boga Szabolcs 8. a

Alázás helyett alázat

Idén nyáron, július 24. és 31. között három iskolatársammal (Kopasz Kristóf 12. a, Kovács Dániel 11. a, Putóczky Dávid 10. a) lehetőségem volt részt venni a csehországi Strážnicében a Közép-Európai Piarista Ifjúsági Találkozóon. Ezen a miénkhez hasonló lengyel, olasz, cseh és magyar középiskolákból összesen mintegy 150 diák vett részt. A héten sok tapasztalatot szereztem, amiktől lelkileg is feltöltődtem. Az egyik ilyen élményemet szeretném elmesélni.

A hét minden egyes napján valamelyik nemzet egy kicsit jobban tudott érvényesülni. Minden reggel más-más nemzetiségű vállalkozó szellemű diákok vállalták a feladatot, hogy ébresztőt fújjanak, kiáltanak, énekeljenek, táncoljanak a tábornak, mindig nagy sikert aratva. Mivel ez egy piarista találkozó volt, nagy szerepet játszottak a tábor alatt a szentmisék, a bűnbánati liturgiák és az egyéb imádásos alkalmak is. Ezek is minden nap más nyelven folytak, hogy mindenki magáénak érezze őket.

Eleinte mindannyiunk számára presztízskérdés volt, hogy ki tudja hangosabban mondani a saját nyelvén a közös imákat. Ké-

sőbb – ha nem is mondtuk ki – rájöttünk, hogy az egész másról szól, és sokkal inkább a nyitottságot és az alkalmazkodást tartottuk szem előtt. A lengyelek mutattak ebben mindenkinek példát: bár akkor látták először a magyar szöveget és a kottát, mégis úgy énekeltek a mi énekeinket, mintha a sajátjuk lenne. Mi is megtanultuk ezt a fajta alázatot, és nagyon jó volt tapasztalni, hogy bár különböző a nyelvünk és a kultúránk, mégis közös a hitünk és az Istenünk.

Sokkal szebb volt együtt, egy nyelven imádkozni, mint egymást túlordítva versenyezni, még ha a saját nyelvünk, saját dalaink is voltak a legkedvesebbek számunkra. Régi tapasztaltam hasonlót, hogy az emberek, félretéve büszkeségüket és saját érdekeiket, a különbözőségek ellenére észrevegyék egymásban a hasonlóságot, és együttműködjenek. Ennek aztán meg is lett a gyümölcse: a tábor végére nagyon jó közösséggé kovácsolódott össze a csapat. Az utolsó este mindannyian végigvonultunk az iskola folyosóin, és zengett az épület a lengyel, olasz, cseh és magyar daloktól, amiket addigra már mindenki kívülről megtanult.

Gábor Bence 12. a

Meghökentő mesék

VÍZITÚRÁNK Budapesttől Bajáig vezetett. Egy alkalommal megálltunk ebédelni. A kikötő mellett egy nyugalmas vasútállomásra találtunk, kihordtuk a holmikat, és Czeglédi Zsolt atya elindult vásárolni néhány diákkal. Mindez nagyjából a város szélénél történt. Zsolt atya megkérdezte az első embert, akivel találkozott, hogy van-e itt Tesco.

– Hát az csak a város szélén, itt egy kisebb bolt van.

– És ha ott azt mondom, hogy tíz kiló kenyeret szeretnék venni?

– Akkor igen furcsán fognak nézni. De tudja mit, itt van az autóm, vigye el, vásároljon, aztán hozza vissza! A szomszéd utcában leszek, oda hozza!

– És valamit ne hagyjak itt biztosítékul, személyit, pénzt?

– Nem szükséges, elég, ha a kocsit visszahozza!

Zsolt atya nem jutott szóhoz a megdöbbenéstől, és miközben vásárolt, az járt a fejében, hogy még az illető telefonszámát sem tudja – mi lesz, ha nem

találja meg, amikor visszatér? Szerencsére a férfi ott volt a megadott helyen, a saját borkereskedésében. Rendtársunkat még egy pohár fröccsre is meghívta, sőt pálinkával is megkínálta volna, de azt persze már nem fogadta el – mi lett volna abból a nagy melegben!

BICIKLITÚRÁNK első szállása Jánoshalma volt, ahol a helyi plébános atya vendégszeretetét élveztuk. Annyit kértünk, hogy legyen sátorhely, esetleg zuhany és főzési lehetőség. Ehhez képest hittanteremben alhattunk, és ígéretet kaptunk, hogy „majd valami vacsora is lesz”. Mint kiderült, birkapörkölttel vártak minket, többek között a két atya és az egyházközségi elnök működött közre az elkészítésében, egész délután azt főzték. Ez volt egyben a káplán atya búcsúztató vacsorája is (mielőtt a következő állomáshelyére költözött volna). Megtekinthettük a templomot és Belon Gellért emlékszobáját is a plébánián. Visszafelé ugyanott szálltunk

meg, aznap 100 km-t tekerünk, így hasonlóan jól esett, mondhatni életmentő volt a szakácsnéik által készített túrós csusza („sok szalonnával” – ahogy Lusta Dick kérte volna).

GYALOGTÚRÁNK egyik fénypontja volt, amikor megszálltunk Bocskán (Zalai-dombság). Előző életemben a nagykanizsai piárban tanítottam, és egyik kolléganőmet kértem meg, hogy segítsen szállást szerezni a szülőfalujában, szintén sátorhelyet, zuhanyt és főzési lehetőséget remélve. Ő akkor nem tartózkodott otthon, de megkérte a testvérét és annak családját (akikkel azelőtt sosem találkoztunk), hogy adjanak szállást, és – mondta – „kaptok majd vacsorát is”. Már a kiránduláson telefonáltak nekünk, hogy van egy kisebb helység, ahol alhatunk, ha nem ragaszkodunk a sátorhoz. Így egy szobában háltunk, szép, felújított helység volt fürdőszobával. Vacsorára annyi rántott húst kaptunk, hogy csak a felét tudtuk elfogyasztani, hozzá

persze köret, aztán gyümölcs és ötféle (!) sütemény.

– Holnap hol tudnánk vásárolni reggelit? – kérdeztem.

– Minek vásárolnának, adok én maguknak!

– De vennék élelmet a holnapi napra is...

– Megcsinálom én maguknak, elviszik a maradék rántott húst zömlében!

Így aztán reggelire rántottát kaptunk, szendvicseket, kb. négy csomag süteményt, némi gyümölcsöt, és fejenként két üveg ásványvizet („ha megszomjaznának a melegben”). Minthogy jól elfáradtunk a gyaloglásban, aznap délután a gelsei fürdőben töltöttük, ahol vendéglátóink felhívtak telefonon, hogy ott hagyjunk egy irányítót és egy törölközőt – nem lesz rá szükségünk? Próbáltam tiltakozni, de kocsival utánunk hozták – még két adag sütemény és némi gyümölcs, zöldség kíséretében.

Böszörményi Géza SP

80 ÉVE NINCS KLEBELSBERG

„Ne felejtjük el, hogy az iskola nem azért a két-három kitűnőért van, akik az egyes osztályokban kiválnak. A józanul megszervezett iskolának a célt úgy kell kitűznie, hogy azt a tanulók zöme is el tudja érni. Azok is, akik jó, és azok is, akik elégséges osztályzatot nyerne.”

Dékány tanár úrral a nyár...

Július 23-án fél kettőkor gyülekezett a pályaudvarnál a 7. a osztály csaknem fele, valamint Dékány és Újhelyi tanárok, ugyanis evezős túrára indultunk.

Aznap délután érkeztünk Tiszaugra, ahol gyorsan sátrat vertünk, majd nemsokára megtanultunk evezni. Tanáraink mindenkit külön bevitték a Tiszára, és egy csomót eveztünk. Ezután még fürödtünk egy kicsit a vízben, majd vacsoráztunk, és lefektünk aludni.

Második nap reggelizés után

vízre tettük a kenukat, és elindultunk. Eleinte nagy volt a különbség a hajók sebessége közt, de néhány személycserével ezt is meg tudtuk oldani.

Délben ebéd közben fogyott el a kenyérünk, ezért elég sokat vártunk, amíg Újhelyi tanár úr ismerősei meghozták a kenyeret, de még így is jobb volt, mintha kenyér nélkül indulunk volna el. Közben hol szemerkélt, hol erősebben esett az eső.

Este, mikor már kikötöttünk volna, nem találtunk megfelelő táborhelyet, ezért összesen 41 km-t eveztünk, ráadásul folyamatos esőben. Hála Istennek, mire megtaláltuk a jó táborhelyet, pont elállt az eső, így tudtunk sátrat verni, vacsizni és imádkozni, és kb. fél órával a takarodó után hajnalig tartó erős esőt kaptunk ismét.

Következő nap elején még borús volt az idő, de délre, mire Mindszentre értünk, már kisütött a nap. Itt egy strandhoz közeli ebédlőben ebédeltünk meg, hiszen tűzgyújtásra esélyünk sem volt a sok eső miatt. Ezen a napon Algyón kötöttünk ki, tehát 36 km-t tettünk meg.

Utolsó napra mindössze 17 km maradt, amit fél 12-re le is nyomtunk. Ezután még a kenukat ki kellett letisztítani, majd felpakolni a kocsira.

Köszönjük a túrát osztályfőnökünknek, Dékány Zoltánnak, valamint Újhelyi Zsigmond kísérőtanárnak. Szerintem hiába volt az eső (sőt szerintem még jégeső is lehetett volna!), ezt a fantasztikus túrát nem ronghatta volna el.

Nagy Csongor 8. a

Július 29-én, vasárnap 9 órakor gyülekezünk az iskola előtt, és egy rövid tájékoztató után elindultunk a 47-es út felé.

Már reggel is hőség volt, így nehéz volt tekerni. Felértünk a kétsávos algyői útra, és először igen furcsa volt, hogy a kocsik nagy sebességgel alig fél méterre tőlünk száguldanak el! Sajnos még Algyó előtt meg kellett állni, mert az egyik társunk rosszul lett. Mi folytattuk utunkat Hódmezővásárhely felé. Az algyői híd után már bicikliúton tudtunk tovább

haladni. A megállásokkal együtt 12 óra körül érkeztünk Hódmezővásárhelyre, ahol az egyik szupermarket előtt elfogyasztottuk az ebédet. 12.30 körül indultunk tovább: a cél Orosháza volt. Alighogy elhagytuk Vásárhelyet, egyik osztálytársunk defektet kapott, így itt is időztünk vagy fél órát, de ez jól jött a nagy melegben. Időközben többször megálltunk főként inni, mert hamar kiszáradtunk. Székkutas után egy újabb defekt, megint várakozás...

Végül csak sikerült elérnünk az aznapi célt, Orosházát. Itt Laurinyecz Misi atyától kaptunk szállást, aki régen Szegeden volt plébános. Sétáltunk egyet a városban, fagyiztunk, és néztünk egy kis olimpiát a kivetítőkön. Majd este az atya egy rövid szentmisét tartott nekünk. Ezen a napon 56 kilométert tekertünk.

Szentes felé indultunk, és a célunk Tiszaugra volt. Ezt a térdéken 70 kilométernek számoltuk. Nagyon jó tempóban tudtunk haladni, és nem is volt annyira meleg. Csak néha álltunk meg. Szentesre még délelőtt megérkeztünk. Ebédelni Csongrádon egy kisebb étteremben sikerült. Itt kicsit deleltünk, majd a pontonhídon átkelve mentünk tovább. Délutánra már jóval melegebb lett, és az út is nagyon rossz minőségű volt. Ezen

a napon szerencsére nem volt defekt. Időközben áthaladtunk Csépnán és Tiszasason. 5 óra körül megérkeztünk Tiszaugra, ahol megvettük a vacsorára valót. A kecskeméti Piarista Gimnázium csónakháza mellett sátraztunk, és a Tiszában gyorsan fürödtünk is egy jót. Este esett egy kicsit az eső, de szerencsére nem áztak be a sátrak. A tervezett 70 kilométer helyett 82 kilométert tettünk meg sokkal kevesebb idő alatt, mint előző nap.

Tiszaugról Lakitelek felé vettük az irányt, és ott is reggeliztünk. Az aznapi terv az volt, hogy Mindszenten alszunk az egyik osztálytársunk szüleinek a nyaralójában. Délig szinte csak tekertünk. Áthaladtunk Felgyőn, Csanyteleken és Bakson, majd Mindszentnél átkompoztunk a Tiszán. A megérkezés előtt megvásároltuk még a vacsorát és a reggelit. A nyaralóban pont elértünk, igaz, kicsit szűkösen, de ez várható is volt. Vacsora előtt fürödtünk egy jó nagyot a Tiszában. Kicsit szomorúak voltunk, mert ez már az utolsó nap volt – és szerencsére defekt nélkül. Ahogy osztályfőnökünk, Dékány tanár úrnál szokás, az utolsó napon átbeszéltük a túrát, azaz hogy

kinek mi tetszett és mi nem. Ezen a napon kb. 65 kilométert tettünk meg.

A negyedik napon már hazafelé vettük az irányt. Töltesen mentünk egy jó darabon, így jó sokat levágva 11.30 körül már Szegeden is voltunk. Azt kell mondjam, hogy nagyon jó túrán vettünk részt. Reméljük, a többi is ilyen jó lesz!

Boga Szabolcs 8. a

80 ÉVE NINCS KLEBELSBERG

„Mentél jobban kiélesedik hát a világválság, annál inkább nyer jelentőséget az oktatás. Az az egyedüli varázsszer, amely még haldokló nemzetekben, társadalmakban is új életet tud fakasztani”

Nyolcadik és kilencedik között

Már szeptemberben tudtuk, hogy idén nyáron vízitúrában lesz részünk.

A felsősöket kérdeztük, hogy milyen is lesz a túra. Mindenki mást mondott, egyik azt, hogy jó volt, másik azt, hogy kemény. Ezekből a véleményekből úgy gondoltuk, biztosan jó lesz.

A nyár elején indultunk a kalandos utunkra, ami Tiszaugtól vissza Szegedig kenukkal történt. A csoport egyik fele vinnával, páran pedig kisbusszal mentek a helyszínre.

Kisebb út után meg is érkezünk kiindulópontunkhoz, ahol rögtön szabályismertetés és sátorépítés vette kezdetét. Első nap vacsorára csilis babot kaptunk, ami igen ízlett mindenkinek.

Másnap reggel összepakoltunk, és ekkor még nagy lelkesedéssel indultunk Csongrádra. Ekkor még nem is sejtettük, hogy hosszú és igencsak fáradságos 25 km-es út vár ránk. Nap végére oda is értünk a csongrádi strandra, ahol a kikötés és a vízfordás nehezebb volt, mint egy tripla maratoni lefutása, de lehet, hogy csak azért éreztük így, mert az összes erőnket kivette az evezés. A strandon vacsoráztunk, mindenki örömeire pizzát. Utána ismét vízre szálltunk, és a kb. 700 méterre lévő szálláshelyre eveztünk, és birtokba vettük. Sátorépítés következett, kisebb nehézségekkel, de megoldottuk a problémákat. Három sátor tábortüzet csinált, így felkészülve a szúnyogok hadára. Nem is vártak sokáig magukra, én mondom, életemben nem láttam ennyi szúnyogot.

Másnap reggel a nap vágta sebekkel rosszul ébredtünk egy páran, így kénytelenek voltunk feladni a harcot. Nagy noszogatásra, nagy kínok közepette leeevztünk Csanytelek magasságába, ahol jómagam és Maróti Viktor kiszálltunk, és hazafelé vettük az irányt busszal.

A többiek folytatták. Míndszenten a következő táborhely, ahol egy éjszaka töltöttek a srácok. Másnap útra keltek nagy lelkesedéssel annak örömeire, hogy újra evezhetnek. Evezés közben, mikor együtt volt a csapat, egy végeleáthatatlan kanyar után megszólalt Petheő Gábor: mi ez itt, körforgalom? Ezután leeevzték a közel 40 km-t Szegedig, egy kis algói megállással. Utána az élboly hosszú füstöt maga után húzva érkezett meg Szegedre, ahol a nagy hordókkal és kukás zsákokkal úgy néztek ki, mint a guberálók.

Mindenki maga döntse el, hogy milyen volt az élmény, ami nekem a leg-

jobban tetszett: iszapcsúszda, vízilabdázás, ágakról ugrálás.

Akik részt vettek: Bóka Bálint, Dani Balázs, Korom Ádám, Kövesdi Bence, Maróti Viktor, Petheő Gábor, Rácz István, Rózsa Csanád, Surján Kristóf, valamint jómagam, Varga Imre, Rozsinszky László és Tóth Károly tanár urak kíséretében.

Varga Imre 9. b

Július 25-én indultunk Piros Adorján tanár úr által vezetett Kisköréről Tiszaugra tartó vízitúránkra. Korán reggel volt a találkozó szerdán, szerencsére a kenukat már nem kellett fölpackolni, az az előtti napon néhányan megcsinálták. Kezret tizenkilencen voltunk, a két tanárt is beleszámítva. Néhányan (az egyik tanárral, Piros tanár úr régi osztálytársával) kisbusszal mentek, de a többség vonattal. Egy lsten háta mögötti megállóban leszálltunk a vonatról, és mivel úgy volt megbeszélve, hogy a busz már sokkal előbb ott lesz, ezért vártunk még egy jó fél órát, amíg megjött a busz, aztán még egyet, amíg Piros tanár úr a buszt kereste. Hat kenunk volt, három négyszemélyes (kettőben négyen ültek, a miénkben hárman), három háromszemélyes (szintén ez az arány, csak eggyel kevesebb ülővel). Miután vízre raktuk a kenukat, és lehoztuk a közcuccot, mindenki elkezdhetette lehozni a saját motyóját. Ez alatt néhányan elmentek vízért a kannákba, és Piros tanár úr szétosztotta a paprikát, paradicsomot, bográcsot, satóbit.

Mikor minden és mindenki kész volt, végre elindulhattunk, olyan kettő körül (délután). Eveztünk, amíg sötétedni nem kezdett, mert utána már nem csak eveztünk, hanem táborhelyet is kerestünk. Lecsó volt a vacsora, aztán még külön ez-az, mert amit hoztunk, csak másnap kellett beadni. Reggel gyorsan összepakoltunk (na, meg le a partra), aztán eveztünk egy kicsit, majd megálltunk reggelizni. Piros tanár úr mondta is, hogy reggelizünk jól be, mert egész nap evezni fogunk, ebédelni sem állunk meg. Másfél óra múlva a csónakjuk jól előrement, hogy szóljon, álljunk meg, csorogni fogunk. Rá két órával megálltunk

ebédet csinálni. Még két óra múlva kész lett az ebéd. Egész finom volt, miután a kanalat késsre cseréltük, hogy meg lehessen kóstolni (mostoha körülmények között ezt igazán nem kell a rovására írni). Pénteken (a harmadik napon) délután megálltunk Szolnokon, vízeskannát tölteni. Előző nap is töltöttünk, de most termálvizet töltöttek azok, akik el lettek küldve vízért. A többiekről nem nyilatkozhatom, de nekem a nap további részében fél liter vízzel kellett beérnem. A tanár úr biztos megakadályozta volna őket, de ő boltba ment. Este megint lecsó volt, annyi különbséggel, hogy most a tanár úr főzte bele a kolbászt, nem nekünk kellett külön belerakni. Másnap megint tovább mentünk, mielőtt reggeliztünk, úgyhogy megúsztam a szomjhalált. Ezután háromszor álltunk meg ebédet főzni, de ez csak egyszer jött össze. Szerencsére a tanár úr (aki előrement tábort keresni) jó ideig nem talált olyan alvóhelyet, ami megfelelt olyan különleges kritériumoknak, mint: legyen száraz, ne legyen függőleges, és legyen egy kis földes rész, ne mindenhol elburjánzott növények, amik kiszakítják a sátor alját. Negyvenkilenc kilométert mentünk aznap, a többiek (legalábbis a mi csónakunkban) eléggé elfáradtak (én előrelátóan kormányos voltam), ami a modorukon is meglátszott. Egyesek elégedetlenkedtek, ugyanis tíz kilométerre voltunk Tiszaugtól, de, mint kiderült, szerencsénk volt, hogy nem mentünk tovább, mert száz cserkész volt a tiszauzi csónakháznál.

Másnap reggel a csónakokban volt a reggeli ima, mert késésben voltunk az eső miatt, így csak kilenckor tudtunk elindulni. Miután odaértünk, gyorsan láncot alkottunk, és feladogattuk egymás holmiját, majd kitakarítottuk a kenukat, és azok is felkerültek. Mivel a délután kettes vonatot nem értük volna el, még főzött a tanár úr valami tésztát. A hatos vonatra szálltunk fel (kb. tizenöt perc volt az út a megállóba), de lekéstük a csatlakozást, aztán mégis mondott a kalauz egy másik vonatot. Ez valami új szupervonat lehetett, mert a WC-n nem kilincs, hanem egy gomb volt, és azt megnyomva lehetett kinyitni az ajtót. Nyolcra Szegedre értünk, így egy nappal korábban (vasárnap) értünk haza, mint terveztük.

Kisalbert Ákos 9. a

80 ÉVE NINCS KLEBELSBERG

„Én tanuló és szorgalmas, de amellejt játékos magyar gyermeket akarok. Mert csak játékos, eleven magyar gyermekből lehet derűs, dolgos magyar férfi, aki vállalkozását s az élet nagy kötelességeit emelt fővel, mosolyogva és nem elkeseredéssel vállalja”

Sikertörténet hátramenetben

A tízlábú rákokról

A mezopotámiai asztrológusok csillagképet, Hippokratész pedig – rákszerű alakja miatt – a daganatok egyik típusát nevezte el az ízeltlábúak egy rendkívül sikeres, ősi csoportjáról, a rákokról. Fajsza­muk ugyan elmarad a rovarokétól („csak” 40 ezer rákfaj ismert, rovar pedig leg­alább 800 ezer), testfelépítés- és életmódbeli változatosságuk megközelíti azokét.

A közismert, nagyobb termetű, ollós, páncélozott rákokat összefoglaló néven tízlábú rákoknak nevezi az állattudomány, de valójában csak négy pár lábukat használják helyváltoztatásra, hisz az első pár erőteljes fogószerszámmá, ollóvá módosult.

Egyes rákfajok potroha teljesen elsatnyult, és elülső testtájuk, a fejtor alá hajtvá hordják. Ilyenek pl. a különféle tarisznyarákok, melyek nevüket a kiszélesedett, szögletes, tarisznya alakú fejtorukról kapták. A tarisznyarákok rendkívül fürge állatok, sokuk kiváló futó, ügyesen kúsznak-másznak. Ez a mozgékony­ság nagyban köszönhető a csökevényes potrohnak is, hisz nem akadályozza őket a fürge mozgásban.

Némely tarisznyarákfaj csak szaporodni jár a tengerhez, mert rendkívül jól alkalmazkodtak a szárazföldi életmódhoz. A kelet-indiai-óceáni Karácsony-szigeten élő vörös tarisznyarákok a sziget belső, nedves erdeiben élnek, azonban minden évben elindulnak a sziget partvidékére, hogy ott pározzanak, majd a nőtények a tengerbe helyez­zék petéiket. Ez a hatalmas rákvándorlás a sziget egyik fő turistalátványossága. Ilyenkor a menetelő rákok vörös szőnyegként mindent elborítanak. A forgalmasabb autótutakat még le is zárják, hogy minél kevesebb rák essen áldozatul a kocsi­kerekeknek. A nőtények az esős évszak megérkeztekor, az utolsó holdnegyed alatti dagálykor peté­znek le. Egymás hegyére-hátára hágva felsorakoznak a sziklákon, és várják, hogy beálljon a dagály. Amikor végre megjelennek az első hullámok, fölemelik ollóikat, és bizarr táncot járva erőteljesen rázni kezdik hátsó felüket, a hullámok pedig átcsapva rajtuk, a tengerbe mossák a petéket. Nem veszélytelen vállalkozás ez, hisz ha a hullám a petékkel együtt a rákokat is magával rántja az óceánba, ott biztos megfulladnak: légzőszerveik ugyanis már alkalmatlanok a víz alatti légzésre.

Más rákok is tesznek nagy vándorutakat. A languszták azon ritka tízlábú rákok közé tartoznak, melyeknek első pár lába nem módosult ollóvá. Alig-alig hasonlítanak a tarisznyarákokra, jobban emlékeztetnek a homárokra és hazai folyami rákokra: potrohuk nem satnyult el, jól fejlett, ízekre tagolt, a végén lemezes uszonyokkal. A floridai partokat és a Bahama-szigeteket övező korallzátonyok fél méteresre is megnövő langusztái az ős megérkezésekor előbújnak úzegeikből, aztán kb. ötvenesével libasorba állnak, mindegyik hozzáérinti pálcaszerű, hosszú, vas­kos csápját az előtte levőnek potrohához, és függően elindulnak a homokos tengerfenéken a mélyebb vizek felé. Ott fognak ívni: a mélységben nem hányják-vetik őket majd az őszi viharok fölverte hullámok.

A languszták kedvelt csemege. Fogyasztható része szinte csak a hatalmas potrohában lévő izomzata. A langusztánál talán még kedveltebb eledel a homár, melynek nem csak potrohában, de hatalmas ollóiban is erős izmok találhatók. A tekintélyes megje-

lenésű európai homár kontinensünk legnagyobb rákfaja, elérheti a fél méteres hossz­tot, de ismeretese­k kivételesen hatalmas, 60–70 cm-es példányok is. (Az eddig ismert legnagyobb homárt 1934-ben fogták ki: 1 m hosszú és 19 kg tömegű volt.) A homár ollói testéhez képest igen nagyok: a testhossz egyharmadát is kitehetik, tehát egy fél méteres testű példány ollói több mint 15 cm-esek. Európa, Észak- és Nyugat-Afrika szinte valamennyi sziklás tengerpartján előfordul. Magányos állat, nappal sziklaüregébe húzódik vissza, éjjel aktív, és főként dö­göket fogyaszt, bár elkapja a halakat is, erős ollójával pedig a kagylóhéjakat és kisebb rákok páncélját is képes föltörni.

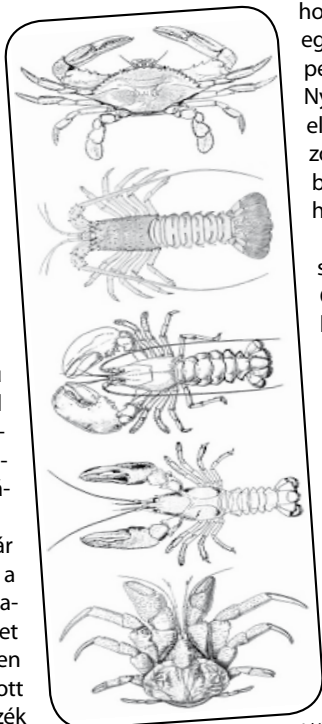
Az európai homár életmódja rendkívül hasonlít a hazánkban élő édesvízi tízlábú rákokéhoz. Csak három nagytermetű, tízlábú rákfaj őshonos nálunk: a nemes folyami rák, a kecskerák és a kövirák. Habitusuk nagyon emlékeztet a homárokéra, bár nem nőnek olyan nagyra, testük sem olyan robusztus, és ollóik keskenyebbek.

A nemes folyami rák hazánk legtermetesebb ízeltlábúja, a hímek elérik a 25 cm-t. Lassú folyású vagy állóvizek lakója, a homárhoz hasonlóan nappal nemigen aktív, éjjel keresi zsákmányát. „Nemesnek” azért nevezik, mert kiváló húsaért szívesen és gyakran fogyasztották, amíg a 19. század második felében egy rákpestisnek nevezett gombabetegség ki nem irtotta a hazai és szinte az egész európai állományt. Csak a patakok felső folyásánál és a nagyobb vizektől elszigetelt területeken élő példányok vészelték át a járványt, onnan népesítették be újra a vízrendszereket.

A langusztáknak, a homárok­nak és az édesvízi tízlábú rákok­nak a tarisznyarákokkal ellentétben – mint ahogy erre már utaltunk – jól fejlett és páncélozott potroha van, a végén kiszélesedett úszólebenyekkel. Ha a rák veszélyben érzi magát, és gyorsan menekülni akar, egyszerűen maga alá csapja széles úszólebenyű potrohát, melytől nagy sebességgel hátrarendül. Innen eredhet az a hibás meggyőződés, hogy a rákok hátrálva járnak.

A remeterákok potrohukat nem képesek ilyesféle gyors manőverekre használni, mert eléggé fejletlen, sőt könnyen sebezhető, alig-alig páncélozott, ahhoz azonban túl nagy, hogy tarisznyarákok módjára fejtoruk alá hajtsák. Ehelyett keresnek maguknak egy üres csigaházat, s azt húzzák potrohukra, hogy védjék a mechanikai hatásoktól. Azonban a legtermetesebb remeterá­kfaj, a 30 cm-esre nö­vő pálmato­lvaj nem szorul erre. Ellensége nem sok akad, ugyanis a Csendes- és Indiai-óceán szigetcskéin honos. Szárazföldi állat, olyannyira, hogy a vízben megfullad. Csak petéit helyezi el a tengerben. Beszédes neve – „pálmato­lvaj” – igen találó. Kedvenc tápláléka a kókuszdió, melyekért hosszú lábaival fölmász­zik a kókuszpálmák lombjái­g, majd ollóival lenyesi onnan őket. Erős ollói arra is alkalmasak, hogy a kemény kókuszdiót fölnyissa velük. A pálmato­lvajt a szigetlakók egyszerűen tolvajráknak nevezik, mert szokása, hogy ember lakta településekre, kempingekbe is belopakodik, és a számára érdekes tárgyakat, cipőket, üvegeket, edényeket, evőeszközöket elcse­ni, s búvóhelyén fölhalmozza.

Szabó Gábor SP
kalazantíner

Jellegzetes tízlábú rákok (fentről lefelé):
egy tarisznyarákfaj; egy langusztá­faj;
európai homár; nemes folyami rák;
pálmato­lvaj

Aradi Golgota

Október 5-én fél ötkor jelenék meg a helybéli várórségból kolostorunk elnökségénél, Koszta Tibornál bizonyos katonai egyén, ki a haditörvényszék által elítélt tábornokok mellé kilenc papi egyénnek kiküldetését sürgeté.

Mély levertségű és borzasztó hír hallatára egészen elfogódott elnökünk, minthogy kilenc papi egyént (honn is nehány maradása igényeltetvén) nem küldhetett. E kolostor tagjai közül négyet, ti. Pléva Balázs, Vinkler Bruno, Bardócz Sándor és Sujánszky Eusztákot kéré fel a szerencsétlenek melletti vigasz (amennyiben az lehetséges, és az ily esetben papi kötelesség) megtevésére.

Október 6-án reggeli két órákor megindulva, miután a várba bejutánk, ki-ki a reá bízottakat felkeresni s meglátogatni főgondjának tartá.

Fél ötre elmúlt, s én (Sujánszky György Euszták) bevégezvén Poeltenberg Ernő és Aulich Lajos uraknál papi kötelességem kolostorunk meghagyásából, az annyira ismeretes, lábtörés következtében ágyban fekvő nagy hőst, Damjanichot látogatám meg, őszinte részvétünkkel előtte nyilvánítandó.

Kezet szorítva fogadott beléptemkor, s a brünni hóhért (Mayer), ki éppen szobájában kémlelődött, valamint az őrt is kipurancsolván, velem barátságos beszélgetésbe elegyedett.

Többek között mondá: „Tisztelendő barátom (ily címmel illetett beszéd közben)! Nem félek a haláltól, hisz ezerszer néztem én szemembe; ámde mégis fáj, hogy a császári háztól azon ke-

DAMJANICH JÁNOS IMÁJA

Ima kivégzésem előtt 1849. október 5-ről 6-ra virradóra:

Mindenség ura! Hozzad fohászodom! Te erősítettél engem a nőmtől való elválás borzasztó óráiban, adj erőt továbbra is, hogy a kemény próbát: a becstelen, gyalázatos halált erősen és férfiasan állhassam ki.

Hallgasd meg, ó, Legfőbb Jó, vágyteli kérésemet! Te vezettél, Atyám, a csatákban és ütközetekben – Te engedted, hogy azokat kiállhassam, és a Te védelmező karod segített némely kétes küzdelemből sértetlenül kilábolni – dicsérettessék a Te neved mindörökké!

Oltalmazd meg, Mindenható, az én különben is szerencsétlen hazámat a további veszedelemtől! Hajlítsd az uralkodó szívet kegyességre a hátramaradó bajtársak iránt, és vezérelj akarátát a népek javára! Adj erőt, ó, Atyám, az én szegény Emíliámnak, hogy beválthassa nékem adott ígérését: hogy sorsát hitének erejével fogja elviselni.

Áldd meg Aradot! Áldd meg a szegény, szerencsétlenségbe süllyedt Magyarországot! Te ismered, Uram, az én szívemet, és egyetlen lépésem sem ismeretlen előtted: azok szerint ítélj fölöttem kegyesen, s engedj a túlvilágon kegyes elfogadást találnom. Ámen.

Damjanich Emíliámnak vigasztalásul

gyelmet sem nyerhetők, miszerint katonához illőleg – golyó által végeztetnének ki.”

Ezeket mondva felkére, hogy az éj óráiban vigasztalhatatlan nője, Emília számára némi megnyugtatásul általa készített imát imádott nőjének kézbesítem, melyről ő megnyugtatva, midőn már-már távozandó valék, így szóla: „Tisztelendő barátom! Ön tán nem is tudja, ki vagyok.” Mire felelém: „Igenis, tudom.”

„En ugyan – mondá ő – rác vagyok vallásomra, de mint rác meghalni nem akarok. Áldjon meg engem! Azt is tudom, miszerint ön engemet addig meg nem áldhat, amíg én meg nem gyónom bűneim, tehát hallgasson meg.”

E nagy férfiú meggyónt, röviden a hitvallást letette, és én, midőn engedve kérelmének őt feloldozám, kezeimet fejére tetette, és azt önkézevel fejére szorítván egész imám alatt ott tartotta, s miután ez is megtörtént, így pap által áldattam meg. (Az abszolutiót értvén.) S miután ágyában újra felemelkedett, mondá: „Mielőtt eltávoznék tisztelendő barátom, ha nem utál, csókoljon meg engem.” „Hogy utálnám a hősök leghősebbikét!” S mi majd öt perccig egymás nyakába borulva keservesen zokogánk.

Ne adj Isten több ilyen jelenést életemben! Remegve vártam a börtönész szobájában a percet, melyben a borzasztó spectaculumra indulnunk kellend. Elérkezett ez is.

Sujánszky Euszták minorita szerzetes visszaemlékezése

Munkácsy

Október 4-én, csütörtökön 14.30-kor gyülekezett a 8. osztály 24 fővel és osztályfőnökével a Móra Ferenc Múzeum előtt. Egy nagyon kedves néni, egyik osztálytársunk anyukája vezetett körbe minket a kiállításon, és sok-sok kép történetéhez fűzött érdekes magyarázatot.

Egész részletesen Munkácsy életéről és híresebb képeiről esett szó, mint pl. Az ásító inasról és a Jézus Pilátus előttről. Láttuk még a Jézus keresztre feszítése c. kép vázlatát, és a Honfoglalását is, melynek végső változata most a parlament díszíti. Nagyon érdekes és élvezetes volt a kb. másfél óras vezetés. Legközelebb október végén megyünk egy igazi régészeti ásatásra.

Valkony Regő 8.a

80 ÉVE NINCS KLEBELSBERG

„Ki tudja, mit rejteget számunkra méhében a jövő, de a jelen a miénk, annak urai vagyunk és retentelen lenne a felelősségünk, ha a megújulásnak most kínáló nagy alkalmát ismét elmulasztanók.”

Robinson megtérése

Robinson története klasszikus ifjúsági regény. Sokan már általános iskolás korukban olvasták Defoe hősének kalandjait a hajótörésről, a lakatlan szigeten töltött életéről, és ama váratlan találkozásról, mely 25 év szigeti magány után összeismertette Péntekkel. Robinson úgy él a köztudatban, mint a nyugati civilizáció hőse, aki roppant fáradtsággal birtokba veszi a szigetet, és még egy benszüllött lelkét is sikerül „megművelnie”.

Az regény rendszerváltás előtti magyar fordítása megelégedett ezzel az üzenettel, és tudatosan kihagyott a szövegből minden Istenre történő utalást. A 330 oldalas regény cenzúrázott változata ily módon hatvan oldallal megrövidült. A kereszténység ebben a fordításban még Péntekkel kapcsolatban sem merül fel, akinek pedig pogány kannibalizmusa nagy ellenszenvet vált ki Robinson lelkéből.

Az eredeti regényben a hit és a megtérés igen lényeges téma. Robinsont hajótörése napjától kezdve foglalkoztatja Isten, miközben átgondolja helyzetét: „Záporoztak a könnyeim, s nem egyszer panasztam föl, hogy a Gondviselés miért pusztítja el önnön teremtményeit, miért, hogy kiszolgáltatja a sors kényekedvének, oly nagy nyomorúságba, oly végtelen kétségbeesésbe taszítva őket, hogy ily életért aligha lehet hálás emberfia.” Röviddel megmenekülése után Robinson leltárt készít, melyben helyzetének jó és rossz oldalát rögzíti. Meglepődve tapasztalja, hogy a sok szenvedés ellenére nincs is oly kétségbeesítő helyzetben, mint amilyenben lehetne, ha máshová vetődik: „Nemcsak, hogy megmenekültem, de Isten még csodálatosképpen a part közelébe is sodorta a hajót, s így megszerezhettem sok értékes holmit, melyek itteni boldogulásomhoz szükségesek.”

Robinson egyre inkább felfedezi, hogy a dolgok kedvező alakulása nem véletlen. Szigeti magánya ellenére vele van a Gondviselés, akire leginkább akkor csodálkozik rá, amikor a barlangja mellett fölfedez néhány szál árpakalászt: „Amikor megláttam ezt az árpát, mely, miként jól tudtam, számára alkalmatlan éghajlaton nőtt, s ami a legfőbb, nem tudtam, honnan kerülhetett oda, a lelkem mélyéig megrendültem, s már azt kezdtem gyanítani, hogy Isten csodálatosképpen csak azért növesztette, hogy engem tápláljon ezen a vad, nyomorúságos szigeten.”

Robinson megtérése igazán akkor megy végbe, amikor fél évvel hajótörése után komoly megfázást kap, és két hétre ágynak esik. Súlyos betegen fekszik, miközben magas láz kínozza, s ekkor érzi át igazán, hogy mennyire egyedül van. Senki nem ápolja, senkinek nincs gondja rá, és senkinek sem számít, él-e, hal-e egyáltalán? Félelmetes lázálmai vannak, melyek ráébresztik arra, hogy ő pont ugyanilyen közönnnyel viszonyult Istenhez: „Nem emlékszem, hogy gondolataim korábban csak egyszer is Istenhez szálltak volna, sem hogy önmagamba tekintvén eltűnődtem volna tetteimen. Valami lelki tompultságban éltem, a jóra való törekvés éppúgy hiányzott belőlem, miként a gonosz ismerete.” Robinson önmagát hibáztatja, amiért nem figyelt oda Isten jelzéseire, s hogy ilyen súlyos csapásoknak kellett következnie ahhoz, hogy ő végre észbe kapjon, de még az is lehet – miként édesapja egykor figyelmeztette –, hogy már késő. Ekkor kiált fel hosszú évek óta először őszinte imádsággal: „Segíts, Uram, mert nagy az én nyomorúságom.” A következő napon Robinson túl lesz a holtponton, s némi ételt vesz magához:

„Előtte imádkoztam: emlékezetem szerint ez volt életem legelső étke, melyet imádsággal megáldottam.” Ekkor kezdi el olvasni a Bibliát is, melyet még a hajóról hozott magával. Találomra felnyitja, és épp ezekre a sorokra talál: „Hívj engem segítségül a nyomorúság napjaiban: megmentelek, s te dicsőítesz engem” (Zsolt 50,15). Nyomban elfogja a kételkedés, hogy az ő szabadulása talán még Istennek sem lehetséges. Ám rögtön észbe kap, és ettől kezdve tudatosan szembeszáll hitetlenségével: kéri a gyógyulást, kéri az igazi bűnbánatot, elkezd Isten szavára figyelni, elmélkedik, hálát ad a mindennapi kényérért, s egyre inkább azt érzi, hogy Isten „lelkemre árasztja kegyelmét, támogat, vigasztal, biztat, hogy bízzak a Gondviselésben most, s reménykedjem örök jelenlétében a túlvilágon.” Robinson egyre inkább megtanul eltávolodni önmagától, és Istenre tekinteni. Egyre kevésbé szomorkodik magányosságán, többé nem hibáztatja önmagát sem. Inkább örül annak, hogy távol került minden világi gonoszagtól: „testemet, szememet kísértés nem kínozza, büszkeség bűnébe nem eshettem. (...) Ezen a szigeten még a legmegrögzöttebb fősvény is kigyógyult volna bűnös szenvedélyéből, ha az én helyembe kerül, s amiként én, ő sem tudja, mihez kezdjen tömérdek vagyonával.”

Hosszan lehetne még folytatni a példákat Robinson természetes vallásosságáról, különösen akkor, amikor a benszüllöttségekkel kapcsolatban vívódik. Térjünk most mégis vissza eredeti témánkhoz, Robinson megtéréséhez, és vizsgáljuk végig, mi is történik ilyenkor a lélekben! Mindjárt válasszuk is ketté azt, ami legbelül történik, és amit a személy tapasztal! A megtérés ugyanis a személy akaratától függetlenül megy végbe a személyiség mélyén, ahol Isten jelen van. Innen fakadnak fel azok az isteni erők, amelyek feljutva az éntudathoz képesek a személyben egy újfajta rendeződést létrehozni. Ez az újfajta elrendeződés a megtérés. És ez a történet Robinsont drámai módon éri el. Korábban neki fel se tűnt, mennyire nyugtalan és hiábavaló életet él. Már vagy négy éve gazdálkodik Brazíliában, saját ültetvénye van, munkásokat alkalmaz, tisztas jövedelemre tett szert, és mégsem elégedett. Váratlan ajánlaton kapva (rabszolgaacsempészet) Afrikába hajózik. A folytatást ismerjük, Robinsonnak többször is meg kell tapasztalnia a halál közelségét, a hajótörés, illetve a betegség rémületében, hogy végre fölfedezze: Isten nélkül nem megy. Az a fajta egocentrikus hozzáállás, hogy semmit nem kell kérnem, és semmit nem kell odaadnom, Robinson szigeti magányában összetörik. Életben maradását, gyógyulását és a szigeten való boldogulását Robinson a Gondviselés válaszában tekinti, és lassan tényleg sikerül kikönnie önsajnálataból. Fölismeri, hogy hol van az igazi érték, és pl. a mindennapos Biblia-olvasás révén elkezd ezt az új kapcsolatot ápolni.

A megtérés valami roppant személyes és egyedi folyamat. A személyiség mélyéből egyszerre isteni fény fakad. Az ember eltelik örömmel és vigasztalással. Már nemcsak az értelmével tudja, hogy őt Isten szereti, de tapasztalatot is szerez róla. A megtérés egyfajta isteni kikönnetés a korábbi „élettelenségéből”, illetve belső újjászületés, amelyet azonban meg kell erősíteni. Hosszú folyamat, amíg az ember felszámolja régi szokásait, viszont az az új kincs, amely az emberre rátalált, mindehhez megadja a szükséges erőt.

(Daniel Defoe: *Robinson Crusoe*, Európa Könyvkiadó, Budapest, 2010.)

Keserű György SP

Öregdiák – nem vén diák: Újhelyi Zsigmond

„Mondtam édesanyámnak, hogy ez jó lesz”

Tanár úr, mi indította arra, hogy a piarista gimnáziumba iratkozzon?

Röviden: a Jóisten. Hosszabban: a szegedi piarista gimnáziumba igen tudatlanul, mondhatnám, hogy véletlenül kerültem. Már az általános iskola végéhez közelítettem, ezért nézelődtem, hogy hova menjek középiskolába. Vajdasági gyerek vagyok, és Szegeden szerettem volna tanulni. Nem iskola, hanem Magyarország vonzott (érdekes, hogy mostanság sokakat inkább külföld vonz – számomra akkor ez volt külföld, de otthon). Én ennyit tudtam. Aztán egyszer a nagyapám mondta – sokat ő sem tudott a piaristákról –, hogy az egyik szentmise hirdetésein a szegedi piarista gimnázium is elhangzott. Bátran és bizalommal nekivágtunk az ismeretlennek. Nyílt napra nem jöttünk el, csak a felvételre. Ami egyértelműen megmaradt bennem, az az épület tisztasága, rendezettsége, modern stílusa. Nem hittem el, hogy ilyen is lehet egy iskola mellékhelysége. Lenyűgözött. Ég és föld volt ez a gimnázium és az általános iskolám. Aztán mondtam édesanyámnak, hogy ez jó lesz – és jó lett...

szomszédos hálóból átkommandózt hozzánk egy társunk, hogy a maga módján jóéjszakát kívánjon, de mivel sötét volt, arról mit sem tudott, hogy Urbán atya is nálunk van. Diáktársunk szövegét nehéz volt csendben végighallgatnunk, csodálkoztam is, hogy nem reagálunk rá, aztán rájött, hogy milyen tényező befolyásol bennünket...

Negatív élményeim talán a nevelésemhez kötődnek. Amikor olyan következményei lettek a tetteimnek, ami rosszul érintett. De ezek építően hatottak rám és jó irányba vezettek. Egyik osztálykirándulásunkon különbusszal utaztunk. Valahogy a busz hátuljába kerültem és megdöbbenve, poénból kidobtam valamit az ablakon. Az akkori osztályfőnökömnél (Dékány Zoltán tanár úr) elvettem a sulykot. Határozottan elmondta erről a viselkedésről a véleményét és – bár ott ez rosszul esett – tudom, ezt is azért kaptam, hogy emberebb ember legyek. Utólag ezért is hálás vagyok. Neki is és a többi tanáromnak is, hogy amikor kellett, felvállalták a konfliktust.

Voltak-e olyan meghatározó tanáregyeniségek, akik példaként állnak mai pedagógiai munkájában?

A tanári hivatásom elsősorban középiskolai éveim alatt alakult ki és tudatosult bennem, ami a látott példák következménye. A már említett két pedagógus mellett sokan tettek hozzá a mozaikomhoz, és még tesznek jelenleg is. Vannak olyan helyek, amelyekre talán mástól várok darabokat, és vannak olyanok, amelyeket most a saját darabjaimmal igyekszem kiegészíteni, szebbé, személyre szabottabbá tenni. Ami jót látok, azt igyekszem elsajátítani, amit nem érzek magaménak, azt meghagyom nekik.

Miért éppen a fizika és a hittan?

Ahogy érettségi felé haladtam, egyre jobban érdekelt a hit, a valóság – tudományos szempontból is, meg lelkiileg is. Ezen kívül pedig a látott piarista szerzetesek élete, hivatástudata, közössége magával ragadott. Azt a célt, hogy Istennek szentelik magukat, és a fiatalságot segítik, én is magaménak éreztem. Ezért gimnáziumi tanulmányaim után piarista növendéknek jelentkeztem, így itt Szegeden lettem jelölt két évig. Ennek kapcsán elkezdtem teológiát tanulni, majd pár év múlva társítottam hozzá a fizikát, amit a sok kísérlet miatt szeretek. Lépten-nyomon találkozunk vele, ha nyitottak vagyunk, és észre tudjuk venni – igyekszem ebben segíteni a diákokat. A hittanban meg azt szeretem, hogy rólunk, nekünk szól.

Tanár úr szeptembertől új feladatot kapott, osztályfőnök lett. Milyen élményeket hoztak az első hetek?

Nagy izgalommal vártam az évnitó szentmisénket, ahol először találkoztam a csapat egészével. Öröm számomra, hogy ezeknek a fiúknak lehetek az osztályfőnöke, lelkesnek és lendületesnek érzem magam, amit ők is erősítenek bennem. Először kerültem ebbe a szerepbe, így sok mindenbe bele kell rázódnom, sok pedagógiai helyzetet kell megélnem, döntést hoznom. Az eddigiek alapján szeretek osztályfőnök lenni, tanulok (türelmet, következetességet, figyelmességet, érzékenységet) a sráctól, tanár kollégáktól, szülőktől, és sok támogatást is kapok.

SZEPRESS

Milyen volt a kétezres évek elejének piarista iskolája? Mik voltak a legmeghatározóbb pozitív, illetve negatív élményei?

Az osztályommal mi már nem jártunk a régebbi, legendás épületekbe, hanem itt kezdtük pályafutásunk az „új épületben”. Kissé a teremtést éltük át, mivel kaptunk valamit, ránk bízta valamit – épületet, ami azért mélyebb jelentéssel is bír: ránk bízta értékeket, a saját értékeinket, hogy vigyázzunk rá, és bontakoztassuk ember mivoltunk.

Az elején igen sok mindent újként éltem meg, kamaszkori kritikusággal. De aki nem csiszolódik, az csiszolni sem tud, így csiszolódtam és egyre jobban kezdtem megszeretni a „sulit”. Szerintem, amit ma is vallunk, hogy a piarista iskola a közösség iskolája, már akkor is teljesen fedte a valóságot. A piaristaságból, a tanárok példájából, hozzáállásából sok minden átszivárgott – olykor irányítottan, olykor tudat alatt (talán számukra is). A legmeghatározóbb az a közösség volt, akikkel együtt éltük át a mindennapokat.

Nagy örömmel emlékezem vissza a házi focibajnokságokra, ahol mindig összekerültünk a párhuzamos osztályokkal, és nagy csatákat vívtunk. Az elején még talán azért küzdöttünk, hogy megmutassuk, hogy jobbak vagyunk náluk, aztán már inkább a férfias, becsületes helytállás motivált.

Egy másik kedves emlék a kollégiumhoz köt. Egy hatalmas hálóban lámpaoltás után körbejárt az esti prefektus (néhányan lehet, hogy ismerik: Urbán József, jelenleg a budapesti piarista gimnázium igazgatója), és segített bennünket a szilencium megvalósításában – ennek érdekében leült a szobánkban és a rá jellemző türelemmel várt. Ekkor egy

PIARISTA ISKOLA: Szeged
ERETTSEGI EVE: 2005
KEDVENC IDEZET: Start where you are, do what you can with what you have. (Fr. Michael Carroll)
KEDVENC KÖNYV: Hermann Hesse: Sziddhárta
KEDVENC FILM: A császárok klubja
KEDVENC ZENE: Michael Franti and Lorenzo Jovanotti: Sound of the Sunshine (kérekpározáshoz ajánlom), Misztrál: A királyfi három bátna (Mécs László)

80 ÉVE NINCS KLEBELSBERG

„Mentül műveltebb, civilizáltabb és erkölcsösebb egy nemzet, annál jobb dolga van annál a nemzetnél a gyermeknek. Ez a nemzetek kultúrfokának az én meggyőződésem szerint az első fokmérője.”

15

English Corner

With the Apostolic Letter of 11 October 2011, Porta fidei, Pope Benedict XVI declared a Year of Faith. This year will begin on 11 October 2012, on the 50th anniversary of the opening of the Second Ecumenical Vatican Council, and will conclude on 24 November 2013, the Solemnity of our Lord Jesus Christ, Universal King.

YEAR OF FAITH 2012
2013

This year will be a propitious occasion for the faithful to understand more profoundly that the foundation of Christian faith is "the encounter with an event, a person, which gives life a new horizon and a decisive direction." "In our days too faith is a gift to rediscover, to cultivate and to bear witness to" because the Lord "grants each one of us to live the beauty and joy of being Christians." The Year of Faith is intended to contribute to a renewed conversion to the Lord Jesus and to the rediscovery of faith, so that the members of the Church will be credible and joy-filled witnesses to the Risen Lord in the world of today – capable of leading those many people who are seeking it to the "door of faith." This "door" opens wide man's gaze to Jesus Christ, present among us "always, until the end of the age" (Mt 28:20). He shows us how "the art of living" is learned "in an intense relationship with him."

"Through his love, Jesus Christ attracts to himself the people of every generation: in every age he convokes the Church, entrusting her with the proclamation of the Gospel by a mandate that is ever new. Today too, there is a need for stronger ecclesial commitment to new evangelization in order to rediscover the joy of believing and the enthusiasm for communicating the faith."

Nagy Mariann

Deutsche Rubrik

Mint minden eddigi évben, meglátogattak minket a német cserediákok. Tizenöt diák jelentkezett az iskolából, így ennek megfelelően ugyanennyi német diák jöhetett el Magyarországra. De sajnos csak 14-en jöttek el, mert az egyik gyereket nem engedték el közülük. Szeptember 27-én kora reggel indultak el Brühlből, és délre már az iskolánkban voltak. Mikor megjöttek, az első program egyből az ismerkedés volt, hogy mindenki tudja, ki lett a párja. A bemutatkozás után megmutattuk nekik az iskolát, és közben Dékány Zoltán tanár úr mesélt az intézmény múltjáról is. Ezután Barkos Bea tanárnő megmutatta nekik a magyar művészetet a tűzzománcosítás által, és ők maguk is kipróbálhatták a kézügyességüket. A program végeztével mindenki hazavihette a társát.

Másnap reggel 9.15-kor a „Lófaránál” találkoztunk. Egy városismereti vetélkedőt kellett kitölteni mindenkinek a párjával, természetesen németül vagy angolul, és ez által meg tudtuk nekik mutatni a várost. Ebédelni visszajöttünk az iskolába, majd délután

ge mindenkinek úgy telt, ahogy tervezte. Nem volt közös program, hanem mi magunk vittük őket oda, ahova szerettük volna, természetesen megszabott határokon belül. Hétfőn újra találkozott mindenki, és meséltünk egymásnak, kinek hogy alakult a hétvégéje, mennyire sikerült vagy éppen nem. A délelőtti folyamán órákat látogattak, elsősorban nyelvórákat, amiből érthettek is valamit. Délután pedig elmentünk közösen az Aquaparkba, és közösen fürdöttünk egyet. Mivelhogy úgy tervezték, hogy kedden és szerdán még megnézzük Pestet, ezért ez volt az utolsó napunk együtt. Ezt egy búcsúvacsorával zártuk, ahol már végre mindenki teljesen fellazult volt, és jól érezte magát. Pintyi Zoltán anyukája ott helyben sütött nekünk kürtöskalácsot, ami sokaknak nagyon ízlett. A buli után a németek szerettek volna még maradni, mert nagyon jól érezték magukat, és mondván, hogy ez az utolsó estéjük itt, de mivelhogy másnap reggel már indultak vissza Budapestre, ezért ez nem tartott nagyon sokáig.

egy német születésnapost, Lukást köszöntöttünk fel, aki ezen a napon töltötte be a tizenötödik évét. Ezzel lezártuk a hetet. Mivelhogy az én osztályomnak ezen a pénteken volt a szülői, így csak este tudtunk kicsival hazamenni. Erre támadt egy olyan ötletem, hogy elvihetném őket a Vadasparkba, és végül olyan jónak bizonyult, hogy sokan mások is csatlakoztak hozzánk. A hétvé-

Másnap reggel kivittük őket az állomásra, ott mindenki elkészönt mindenkitől, és zsebkendővel integettük nekik, Vass Gabi kezdeményezésére. Ezen az öt napon, remélem, mindenki nagyon jól érezte magát, főleg a vendégek, és alig várjuk, hogy újra találkozhassunk velük kint Németországban.

Menkő Gábor 10. a

Kellő határozottsággal

„Szél vagy zápor talán,
vagy egyszerűen az, hogy létezel
mozdítja meg itt és most a világot.”

(Pilinszky János)

Az elmúlt napokban több alkalommal sétáltam a Saint-Germain-i erdőben, Parizs mellett. Nagyon szeretem az ilyen erdei sétákat, mert jókat lehet beszélgetni, miközben friss levegőn vagyunk, és mindig valami meglepetéssel is szolgál a természet. Ez az erdő teli van szelidgesztenye-fával, így nem győztük gyűjteni a lábunk elé potyogó sütni való gesztenyét. A unokám kis szíve is megtelt boldogsággal, s áradozva mondta: „itt olyan jó, mama, mint az ásóthalmi erdőben.” – Hát, ilyen relatív minden! Arra gondoltam, milyen kevés, ugyanakkor milyen sok dolog kell a boldogsághoz. Ahhoz, hogy sokan érezhessük magunkat az új tanévben az „ásóthalmi erdőben”.

Már sokszor beszéltünk arról, milyen fontos a lelki egészség. Nem lakhat mindenki kastélyban, és nem jár minden ember a Bahámákra nyaralni. Nincs ki-sportholt alakja sem, vagy sármos mosolya, mégis megtalálja helyét a világban, boldogul, és ön maga tud lenni. Valahogy erre szeretném felhívni a figyelmeteket. A viselkedésmóddal foglalkozó munkák három csoportba osztják az emberek viselkedési formait. Eszerint megkülönböztetnek passzív, agresszív és asszertív

viselkedési formákat. Mindegyik mögött egyfajta meggyőződés húzódik meg. A passzív ember azt hiszi, másoknak több joga van mindenhez, neki úgyszincs befolyása az eseményekre, tehát igyekszik mások kedvébe járni, a saját érdekeit nem vagy bátortalanul képviseli, s azt nem is veszik figyelembe. Az agresszív ezzel szemben meg van győződve a saját igazáról, kiáll jogaiért, sokszor mások jogait megsértve, miközben mások igényeit, véleményét figyelmen kívül hagyja.

Egyik sem jó, és bár úgy tűnik, a passzivitás nem árt, tudjuk, hogy sokszor agresszivitásba csap át és mindent elsodor ilyenkor az erős érzelmi kirobbanás.

Ahhoz, hogy egy belső harmónia kialakulhasson bennünk, szükséges, hogy fogadjuk el önmagunkat, legyen önbizalmunk, es környezetünk felé is bizalommal és elfogadással forduljunk. Úgy is mondhatjuk, legyünk „önérvényesítők”, idegen szóval asszertívek.

Asszertív a viselkedésünk, ha érzéseinket, jogainkat képesek vagyunk kifejezni, érvényesíteni tudjuk azokat, és így el tudjuk érni céljainkat. S mindezt úgy tesszük, hogy közben figyelembe vesszük mások érzéseit, gondolatait, érdekeit és jogait is. Ez a viselkedésforma megtanulható. Azért is kell tanulnunk az iskolában, hogy ilyen emberekké váljunk, s viselkedésformánk tartalommal teljen meg. Tanuljunk meg „kommunikálni” egymással. Ehhez kívánok nektek jó egészséget ebben a tanévben:

ASSZERTÍV JOGOK LISTÁJA

1. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY TISZTELETTEL BÁNJANAK VELED
2. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY KIFEJEZD SAJÁT ÉRZÉSEIDET ÉS VÉLEMÉNYEDET
3. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY MEGHALLGASSANAK ÉS KOMOLYAN VEGYENEK
4. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY MEGÁLLAPÍTSD, MI FONTOS NEKED ÉS MI NEM
5. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY NEMET MONDJ ANÉLKÜL, HOGY BÜNTUDATOT ÉREZNÉL
6. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY KÉRD, AMIRE SZÜKSÉGED VAN
7. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY MEGKAPD, AMIÉRT FIZETTÉL
8. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY INFORMÁCIÓT KÉRJ SZAKEMBEREKTŐL
9. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY HIBÁT KÖVESS EL, ÉS VÁLLALD A KÖVETKEZMÉNYEKET
10. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY NE KÉPVESELD AZ ÉRDEKEIDET
11. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY MEGVÁLTOZTASD A VÉLEMÉNYEDET
12. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY MEGBETEGEDJ
13. JOGOD VAN AHHOZ, HOGY AZT MONDD: NEM TUDOM

dr. Dénes Ilona iskolaorvos
ilonadenes@hotmail.com

80 ÉVE NINCS KLEBELSBERG

„Mert lehet egy nemzetet szegénnyé, koldussá tenni, de ha a nemzetben lakozó szellemi és erkölcsi erőket megtartani és gyarapítani képesek vagyunk, akkor a nemzet nincs elveszve, és mindent vissza lehet szerezni.”

17

Ötvenhat

Két ember beszélget 1956-ban.
– Magának mi a véleménye a politikai helyzetről?
– Van véleményem, de nem értek vele egyet.

– Miért jöttek be a szovjet csapatok?
– Mert be mertünk avatkozni a belügyeinkbe.

Kopognak.
– Ki az?
Egy kislány néz be és kérdezi az idős hölgyet:
– Néni kérem, ne vegye rossz néven, de ha előbb jól letörlöm a lábam, kilóhetek az ablakon?

Dúl a harc az utcán. Pár 10-11 éves srác sorba támadják meg a tankokat. Már ötöt megsemmisítettek, amikor a vezér felkiált:
– A fenébe, fiúk! Tűnés, de gyorsan! Ott jön az édesanyám!

Megkérdezik a bölcs rabbit, hogyan lehetne megszabadulni az oroszoktól.
– Kétféleképp – feleli eltűnődve –, természetes úton és csoda révén. A természetes út, ha Gábrriel arkangyal le száll a mennyből, és lángpallóval kiűzi őket. A csoda, ha maguktól mennek ki.

Kovács három nap után feljön a pincéből, körülnéz a rommá lőtt városban, és felsóhajt:
– Még szerencse, hogy a barátaink jártak itt. Rossz rá gondolni is, mi lett volna, ha az ellenségeink!

A szocializmus öt törvénye:
– Ne gondolkodj!
– Ha már gondolkodsz, ne beszélj!
– Ha gondolkodsz, és beszélsz, ne írd!
– Ha gondolkodsz, beszélsz és írsz, akkor ne írd alá!
– Ha gondolkodsz, beszélsz, írsz, és még alá is írod, akkor ne csodálkozz!

Duplázza dajka	Megfejtés (1)	Nagság	Sebhely		Ízletes	Zselé	Zokszó
			Himbáló-dzik				
		Megfejtés (2)					
		Altató (két szó)					
Had					Anyóka		
					Elhantol		
Lázfajta!				Visszafelé halad			
				Elégtétel, visszavágás			
Vendéglő						Téli sportág	
TT		Kapocsfajta			A közelebbit		
					Partner		
Rövid, szöveges üzenet			Magot földbe tesz			Bruce ...	Kálium
			Soha németül				Fohász
Páros méreg!		Női név					
Kék		Üres zár!					
					Alvásfázis		•

Ebben a hónapban a megfejtés Oscar Wilde egy mondása. A megoldásokat 2012. november 10-ig kérjük bedobni szerkesztőségi postaládánkba, vagy elektronikus levélcímünkre elküldeni: piarfutar@szepi.hu. Előző rejtvényünk megfejtése: „Az élet nem ismétlődik meg, vigyázni kell rá!” Bencsik Róbert nyert pólot. A szerkesztőségben átveheti. Gratulálunk!

A PIARISTA KÖZÖSSÉGI KÖZPONT (PIKK) NOVEMBER HAVI PROGRAMJAI:

2012. NOVEMBER 1., CSÜTÖRTÖK

16.00-17.30-ig - Fotó és média klub, vezeti Héjja János, tanár

16.00-18.00-ig Pszichológiai és pályorientációs tanácsadás (előzetes bejelentkezés szükséges a pikkinfopont@gmail.com email címen), tanácsadók: Hegyi Tóth Erika pszichológus és Kígyós Tamás

2012. NOVEMBER 5., HÉTFŐ

16.00-19.00-ig Önismeretei hangsúlyú művészeti foglalkozás, vezeti Szásziné Fehérváry Anikó mentálhigiénikus

2012. NOVEMBER 6., KEDD

14.30-16.00-ig Disputa kör, vezeti Kerekes Gellért történelem szakos bölcsész

2012. NOVEMBER 7., SZERDA

14.30 – 16.00-ig Grafika és festészet foglalkozás, vezeti B. Kovács István festőművész, tanár

2012. NOVEMBER 8., CSÜTÖRTÖK

17.00 – 19.00-ig Színjátszó kör, vezeti Rupáner Ágnes, színésztanár

16.00-18.00-ig Pszichológiai és pályorientációs tanácsadás (előzetes bejelentkezés szükséges a pikkinfopont@gmail.com email címen), tanácsadók: Hegyi Tóth Erika pszichológus és Kígyós Tamás

2012. NOVEMBER 12., CSÜTÖRTÖK

15.00-17.00 – Életmód Klub ételallergiás fiataloknak, vezeti Berki Beáta, klubvezető

16.00-17.30-ig - Fotó és média klub, vezeti Héjja János, tanár

16.00-18.00-ig Pszichológiai és pályorientációs tanácsadás (előzetes bejelentkezés szükséges a pikkinfopont@gmail.com email címen), tanácsadók: Hegyi Tóth Erika pszichológus és Kígyós Tamás

2012. NOVEMBER 19., HÉTFŐ

14.30-16.00-ig Vállalkozási alapismeretek, vezeti Magdáné Németh Ildikó vállalkozó

2012. NOVEMBER 20., KEDD

14.30-16.00-ig Disputa kör, vezeti Kerekes Gellért történelem szakos bölcsész

2012. NOVEMBER 21., SZERDA

14.30-18.00-ig Tűzzománc foglalkozás, vezeti Barkos Beáta képzőművész, tanár

2012. NOVEMBER 22., CSÜTÖRTÖK

17.00 – 19.00-ig Színjátszó kör, vezeti Rupáner Ágnes, színésztanár

16.00-18.00-ig Pszichológiai és pályorientációs tanácsadás (előzetes bejelentkezés szükséges a pikkinfopont@gmail.com email címen), tanácsadók: Hegyi Tóth Erika pszichológus és Kígyós Tamás

2012. NOVEMBER 26., HÉTFŐ

16.00-19.00-ig Önismeretei hangsúlyú művészeti foglalkozás, vezeti Szásziné Fehérváry Anikó mentálhigiénikus

2012. NOVEMBER 29., CSÜTÖRTÖK

15.00-17.00 – Életmód Klub ételallergiás fiataloknak, vezeti Berki Beáta, klubvezető

16.00-17.30-ig - Fotó és média klub, vezeti Héjja János, tanár

16.00-18.00-ig Pszichológiai és pályorientációs tanácsadás (előzetes bejelentkezés szükséges a pikkinfopont@gmail.com email címen), tanácsadók: Hegyi Tóth Erika pszichológus és Kígyós Tamás

A klub nyitvatartása: hétköznaponként 14-18 óráig.

Elérhetőségeink:

E-mail: pikkinfopont@gmail.com;

Facebook: [Piarista Közösségi Központ](#)

Nagy szeretettel várunk minden érdeklődőt!

A tevékenység a Szegedi Ifjúsági Információs és Tanácsadó Iroda által a 12-29 éves fiatalok társadalmi részvételének fejlesztése az eddigi munka továbbfejlesztésével, új szolgáltatásokkal, módszerekkel című, TÁMOP 5.2.5/B/2-2010-0155 kódjelű pályázatának keretében, az Európai Unió támogatásával valósul meg.

Piarista
Közösségi
Központ

Szeged, Bálint Sándor u. 14.
Nyitva tartás: hétfőtől péntekig 14:00-18:00h-ig

ÚJ SZÉCHENYI TERV

KÖZÖSSÉGEK
TUDÁS
SZEMÉLYESSÉG

www.szepi.hu

6724 SZEGED, BÁLINT SÁNDOR U. 14.

DUGONICS ANDRÁS PIARISTA GIMNÁZIUM

HIT, KULTÚRA, ÉLET

2013-TÓL

**HATÉVFOLYAMOS, KOEDUKÁLT,
TERMÉSZETTUDOMÁNYOS ORIENTÁCIÓJÚ KÉPZÉS**

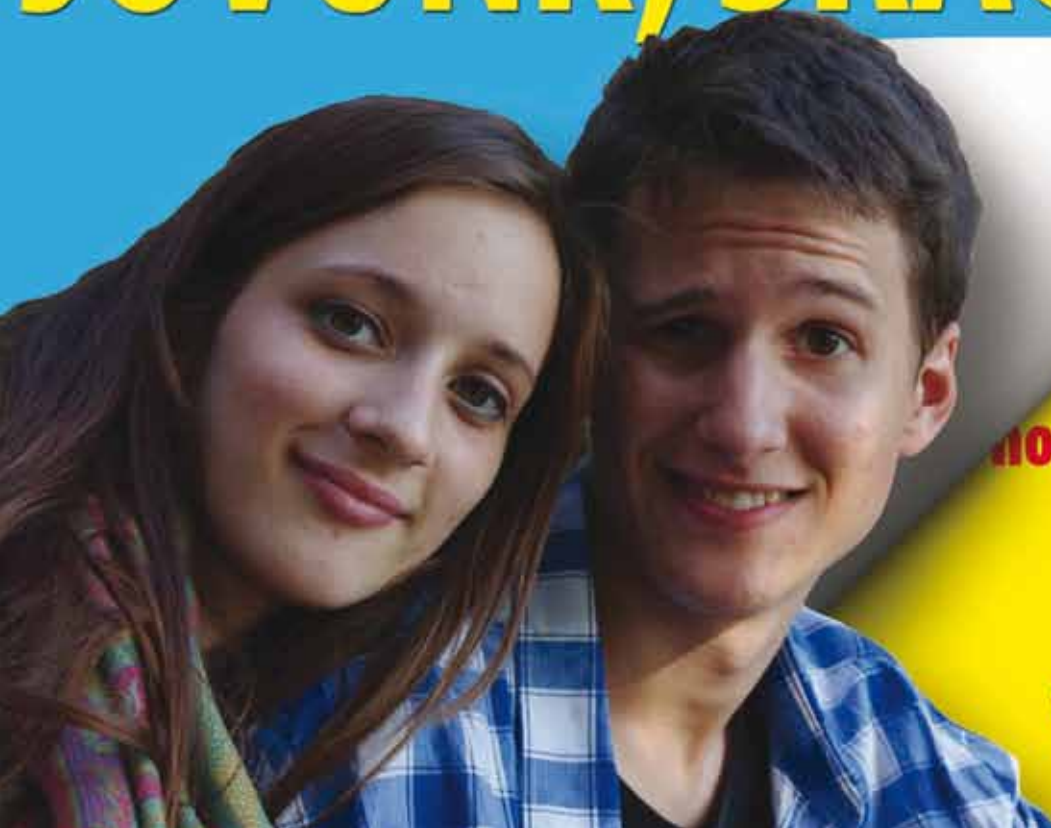

**NÉGYÉVFOLYAMOS, KOEDUKÁLT,
ÁLTALÁNOS KÉPZÉS**

**NÉGYÉVFOLYAMOS, KOEDUKÁLT,
SPORTTAGOZATOS KÉPZÉS**

JÖVÜNK, SRÁCOK!

**2012.
november 10.
16 óra**

**2013.
február 12.
17 óra**

nyílt napok